

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΒ'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 22 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1902

ΑΡΙΘ. 8

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὄθωμον, κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ . . . 25
Ἡ Συνδρομὴ προκαταβάλλεται
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1 Ἰανουαρίου
ἀποστελλόμεναι πρὸς τὸν Πρόεδρον ἢ τὸν Ταμίαν.

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Μέγας Πρωτοδύγκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ὁ Ἀρχιεπ. τῆς Ἱ. Συνόδου ΦΩΤΙΟΣ
† Ὁ Μέγας Ἀρχιδιάκονος ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ (ταμίας)
ΧΡ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ (γραμματεὺς)

Ἀρχιδυντάκτης Ἱεροδ. **ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΙΠΕΡΑΣ**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σκέψεις περὶ καρποφορώτερης διεξαγωγῆς τοῦ ἱεροῦ κη-
ρύγματος — Ἀγγλικανὴ Ἐκκλησία ἐν Βηρυττῷ — Ἐπὶ τῶν
προτάσεων τῆς Α. Θ. Πανηγύρεως, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πι-
τριάρχου — Τινὰ περὶ τῆς ἐν τῷ γάμῳ ἐπισκοπικῆς ἀδείας ἐν
Τουρίᾳ παρ' ἅπασιν τοῖς ὀρθοδόξοις κατὰ τὸ κανονικὸν δίκαιον
— Μελέτη περὶ τῆς ἀναγκαιότητος τῆς ἐξωτερικῆς θείας λα-
τρείας — Ὁ ὁμιολόγος Ἰγνάτιος — Ἐκκλησιαστ. ἔγγραφα
— Ἐκκλησιαστ. χρονικά — Κοινωνιότητες — Παράρτημα :
«Εὐαγγελικὰ Διδάγματα».

ΣΚΕΨΕΙΣ

ΠΕΡΙ ΚΑΡΠΟΦΩΡΩΤΕΡΑΣ ΔΙΕΞΑΓΩΓΗΣ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ

Α'.

Εἶνε πανθομολογούμενον, ὅτι τὸ ἱερὸν κή-
ρυγμα σημαντικῶς ἐνισχύθη ἀπὸ τινων ἰδί-
ᾳ ἐτῶν παρ' ἡμῖν, καὶ ὅλον ἐν βραίνει ἐνισχυόμενον
κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν ὁσημέραι παρατηρου-
μένην αὐξήσιν τῶν τὴν προσήκουσαν κεκτημέ-
νων μόρφωσιν θεολόγων κληρικῶν. Τοῦτο ἀνα-
γραπτέον εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τοῦ ἀρτίως ἐκπνεύ-
σαντος ἸΘ' αἰῶνος, καθ' ὃν πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐπὶ
μᾶλλον προήχθη παρ' ἡμῖν ἡ συστηματικὴ μόρ-
φωσις τοῦ κλήρου διὰ τῆς ἰδρύσεως ἐιδικῶν
πρὸς τοῦτο Σχολῶν, οἳ ἐπὶ παραδείγματι ἡ ἐν
Χάλκῃ Θεολογικῇ Σχολῇ, καὶ λοιπαὶ παρόμοιαι
ταύτη. Ἡ ἐπιγενομένη ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ πρό-
δος εἶνε προφανής. Ἐν τε τῇ πρωτεύουσῃ ὡς
καὶ ταῖς ἐπαρχίαις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου
— ἵνα εἰς τοῦτον καὶ μόνον περιορισθῶμεν —

ὑπάρχουσι ναοὶ καὶ θρησκευτικαὶ ἀδελφότητες,
ὅπου τακτικῶς κηρύσσεται ὁ θεῖος λόγος, συνε-
χῶς μεταδιδόμενος κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν καὶ
οὐχὶ ὡς τι νηστήσιμον ἔδεσμα, μόνον κατὰ τὰς
ἡμέρας τῆς ἀγίας Τεσσαρακοστῆς. Ἀλλ' οὐχ
ἥττον εἶνε πανθομολογούμενον, ὅτι οὐκ ὀλίγα
εἰσέτι ὑπολείπονται νὰ ἐπιτελεσθῶσιν ἐπὶ τοῦ
προκειμένου, καὶ ἐπὶ τούτων προδήλως ἐφιστᾷ
τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμοδίων ἢ ἐν ἄλλῃ στήλῃ
δημοσιευομένη σχετικὴ περὶ κηρύγματος ἐγκύ-
κλιος.

Ἐκτὸς τοῦ ζητήματος τῆς εὐρυτέρας δια-
δόσεως τοῦ ἱεροῦ κηρύγματος, εἶνε προφανὴς ἡ
ἀνάγκη τῆς συστηματικώτερης αὐτοῦ διεξαγω-
γῆς, ὅπως τοῦτο ἀποδῇ ἀληθῶς καρποφόρον καὶ
ἀποφέρῃ τὰ ἐξ αὐτοῦ προσδοκώμενα σωτήρια
ἀποτελέσματα, τὴν ἀναζωπύρῃσιν δηλονότι τοῦ
θρησκευτικοῦ καὶ ἠθικοῦ συναισθήματος τῆς
καθ' ἡμᾶς κοινωνίας. Καὶ δὴ, λαμβανομένων
μάλιστα ὑπ' ὄψιν τῶν τελευταίων ἀγιογραφικῶν
συμβάντων καὶ τῶν σχετικῶν διακελεύσεων τῆς
ἐξ ἀφορμῆς αὐτῶν πατριαρχικῆς καὶ συνοδικῆς
ἐγκυκλίου, εὐχῆς ἔργον, ὅπως αἱ ἅγαι Γραφαὶ
καθόλου καὶ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἰδίᾳ γίνωνται
ἀντικείμενον συχνοτέρας καὶ συστηματικώτερης
ἐρμηνείας καὶ ἀναπτύξεως παρὰ τοῖς ἡμετέροις
ιεροκήρυξιν. Ἐπίσης εὐκταῖον, ὅπως αἱ οὕτω κα-
λούμεναι Κατηχητικαὶ Διδαχαὶ ἐτίθεντο εἰς τα-
κτικὴν χρῆσιν παρ' ἐκάστῳ αὐτῶν, ὡς οὔσαι
συμπλήρωμα ἀναγκαῖον ἐν τῷ καθόλου ἔργῳ
τοῦ ἱεροῦ κηρύγματος, μάλιστα προκειμένου

περὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς χριστεπωνύμου πληρώματος, παρ' ᾧ ἡ τακτικὴ, μεθοδικὴ καὶ ἀνελλιπὴς τῶν πάντων κατήχησις δὲν ἐπιτυγχάνεται πανταχοῦ διὰ λόγους γνωστούς. Καὶ τέλος, οὐχ ἥττον εὐκταῖον, ὅπως ἐφιστάτο μείζων προσοχὴ εἰς ἰδιαιτέρας τινὰς ἐσωτερικὰς ιδιότητας τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κηρύγματος, αἱτινὲς εἰσὶν ἀπαραίτητοι καὶ ὧν ἡ ἀπὸ παντὸς κηρύγματος ἔλλειψις σπουδαίως παραβλάπτει τὴν ἀποτελεσματικότητα αὐτοῦ καὶ τὴν προσδοκωμένην εὐεργετικὴν ἐπὶ τῶν διδασκομένων ἐπιρροήν. Ὑποδεικνύοντες ἀπλῶς ἐπὶ τοῦ παρόντος τὰ τρία ἀνωτέρω κύρια σημεῖα, ἐφ' ὧν φρονοῦμεν, ὅτι δεόν νὰ ἐπιστηθῇ μείζων ἡ προσοχὴ πρὸς καρποφοροτέραν τοῦ ἱεροῦ κηρύγματος διεξαγωγὴν παρ' ἡμῖν, μέλλομεν νὰ ἐνδιατρίψωμεν ἐπὶ ἐνὸς ἐκάστου αὐτῶν ἰδιαιτέρως ἐν προσεχεῖ εὐκαιρίᾳ.

Α. Π.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΝ ΒΗΡΥΤΤΩ

Ἀξιωματὸν παράδειγμα ἀδελφικῆς συναντήσεως καὶ ἐπικοινωνίας τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἥμισυ συντελεστικὴν εἰς ἐκκλησιαστικὴν εἰρήνην καὶ προσέγγισιν πολιτείαν προπαγανδιστῶν τινῶν ἐν Ἀνατολῇ, τὰ μάλιστα ἀξίεπαινος καὶ διδακτικῆς εἶνε ἡ κἀποθὶ δημοσιευμένη ἐπιστολὴ τοῦ ἀγγλικανοῦ ἱερέως Χίου Φρήρ πρὸς τινὰς τῶν ἐν Βηρυττῇ ὀρθοδόξων Χριστιανῶν. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι, δυσηρεστημένοι κατὰ τῶν ἰθυόντων νῦν τὰ τοῦ Ἀντιοχικοῦ θρόνου διὰ τὴν μὴ ἐπιτυχίαν τῆς ἐκλογῆς ὡς μητροπολίτου Βηρυττοῦ τοῦ ὑπ' αὐτῶν προβληθέντος ὑποψηφίου, ἀπεφάσισαν ν' ἀποταθῶσι πρὸς τὸν προρρηθέντα ἐν Βηρυττῇ ἀγγλικανὸν ἱερέα, ζητοῦντες ὑπὸ τὸ κράτος τῶν κομματικῶν παθῶν καὶ τῆς ἐξάψεως νὰ προσέλθωσιν εἰς τὴν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν. Ὁ ἐν λόγῳ ἀγγλικανὸς ἱερεὺς, λίαν συνετῶς καὶ παραδειγματικῶς φερόμενος, ἀπέτρεψεν αὐτοὺς τοῦ τοιούτου διαθήματος, κατόπιν συνεννοήσεως μετὰ τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις Ἀγγλικανοῦ Ἐπισκόπου, ὡς δῆλον ἐν τῇ ἐπιστολῇ. Συγχάρομεν ἐκθύμως τῷ τε ἀγγλικανῷ Ἐπισκόπῳ καὶ τῷ ἀγγλικανῷ ἱερεῖ ἐπὶ τῇ ἀξιοπρεπεῖ καὶ ἀληθῶς χριστιανικῇ αὐτῶν διαγωγῇ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ, ἥτις διατρανοῖ τὰς εἰλικρινεῖς αὐτῶν τε καὶ τῆς ἡν ἀντιπροσωπεύουσιν Ἐκκλησίας διαθέσεις πρὸς τὴν ἀρχαιότεραν τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, ὡς εὐγενῶς ἀποφαίνονται περὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Τὸ γεγονός ὅσον εἶνε χαρακτηριστικὸν ἀφ' ἐνὸς διὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν, ἐκεῖ, ἀνωμαλον ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν, τοσοῦτον ἀφ' ἑτέρου εἶνε λίαν ἐνθαρρυντικὸν διὰ τὸ ἔργον τῆς σοφρᾶς καὶ εἰλικρινοῦς μεταξὺ τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν συνεννοήσεως, ἣν πρὸς τοῖς ἄλλοις θέτουσιν ὑπὸ σπουδαίαν μελέτην αἱ ἐσχάτως διατυπωθεῖσαι σχετικαί προ-

τάσεις τῆς Α. Θ. Π., τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ'.

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ ἀγγλικανοῦ ἱερέως ἔχει ὡδε :

Πρὸς τὰ μέλη τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας

Ἐρωτηθεὶς παρὰ διαφόρων ἀντιπροσώπων τῆς Ὑμετέρας Κοινότητος, συνεπεία τῶν ὑφισταμένων ἀνησυχιῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Ὑμῶν, ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἂν εἶνε δυνατόν ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία νὰ ἀπονέμῃ ὑμῖν τὰς ἐκκλησιαστικὰς χάριτας κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κρίσεως πληροφορῶ ὑμᾶς διὰ τῆς παρούσης ὅτι ὁ Ἀγγλος Ἐπίσκοπος Ἱερουσαλὴμ καὶ Ἀνατολῆς μοὶ ἔγραψεν ἐπικυρῶν καὶ ἐπιδιοκιμάζων τὴν πρᾶξιν καὶ τὴν γνώμην μου, τὰ ἐπόμενα· «προσπενέχθητε μετὰ τάξεως καὶ συνέσεως ἐν τῷ ζήτηματι τῆς ἑλληνικῆς ἐκλογῆς, δύνανται οἱ ἐπιθυμοῦντες προσδωρινῶς νὰ παρευρίσκωνται εἰς τὰς ἀκολουθίας ἡμῶν ἢ τὰς ἀραβικὰς ἀκολουθίας. Θὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν αὐτῶν, ἂν ἐγκαταλίπωσιν αὐτὴν νῦν, ὅταν ἐκλείψῃ ἡ ἔρις. Εἶναι μέγα καὶ σημαντικὸν τὸ κίνημα, ἀλλὰ μὴ φρονεῖτε ὅτι ἥτο δυνατόν νὰ προσενεχθῇτε συνετώτερον ἢ ὡς ἐπράξατε, εἶνε ἄξιοι πολλῆς συμπαθείας ἐκ μέρους ἡμῶν. Ὁφείλομεν νὰ βοηθήσωμεν αὐτοὺς ἐφ' ὅσον τοῦτο ἐπιτρέπεται ἡμῖν, ἀποθαρρύνετε ἐν τούτοις αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ νὰ ἐγκαταλίπωσι τὴν Ἐκκλησίαν ὑφ' ἧς ἐβαπτίσθησαν. Δὲν πρέπει νὰ ἐγκαταλίπωσιν αὐτὴν, ἀλλὰ δύνανται νὰ ἀφίστανται, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει, κατὰ τὴν συνεννόησιν τὴν γενομένην τῇ συναινέσει τοῦ Ἱεροσολύμων Γερασίμου καὶ τοῦ τέως Πατριάρχου Ἀντιοχείας, ἐν ἀπολύτῳ ἀνάγκῃ ἡμεῖς βαπτίζομεν δι' αὐτοὺς ὑπὸ τὸν σαφῆ ὅρον τοῦ μὴ ἀναβαπτισμοῦ καὶ τῆς ὑφ' ἡμῶν παραδοχῆς ὅπως οὗτοι χρίωσιν, ὅτε ἡμεῖς δὲν προβαίνομεν εἰς βεβαίωσιν (χρίσμα).

Ἡ Σύνοδος τῆς Ἀντιοχείας ἐπισήμως ἐψήφισε πρότασιν ἐπιτιμίου Ἑλλήνος ἱερέως, ὅστις (ἐκουσίως ἢ ἐν ἀγνοίᾳ) ἀνεβάπτισε παιδίον παρὰ τὴν Δαμασκὸν, ὅπερ Ἀγγλος ἱερεὺς εἶχε βαπτίσει κατὰ τὴν προηγουμένην κρίσιν κατὰστασιν ἐν Δαμασκῷ.

Αἱ ὀλίγαι αὗται γραμμαὶ ἀπευθύνονται ὑμῖν ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι θέλουσιν ὑποδείξει ἡμῖν τὸν τρόπον δι' οὗ δύνασθε νὰ λάβητε βοήθειαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ταραχῶν ὑμῶν καὶ συνάμα νὰ διαμεῖνῃτε εἰλικρινεῖς εἰς τὴν ἐντι-

μον θέσιν, ἣν κατέχετε ὡς μέλη τῆς ἀρχαιοτέρας ἐν τῷ χριστιανισμῷ Ἐκκλησίας.

Εὐχόμενος ἵνα τὸ ἅγιον Πνεῦμα φωτίζῃ καὶ καθοδηγῇ ὑμᾶς.

Διατελῶ πιστῶς ὑμέτερος ἐν Χριστῷ

ΧΙΟΥ Κ. ΦΡΗΡ

ἑφημέριος τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἐν Βηρυττῷ.

**ΕΠΙ ΤΩΝ ΠΡΟΤΑΣΕΩΝ ΤΗΣ Α. Θ. Π.
ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ**

Ὁμογενεῖς λόγιοι, διατρανῶν τὸ περὶ τῶν ἡμετέρων Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων ζήλωτόν αὐτοῦ ἐνδιαφέρον, ἀπέστειλε τὴν ἐξ ἡς ἀξιοπρόσβλητον ἐπιστολήν πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἐξ ἀρχαίας τῶν ἐσχάτως διτυπωθεῶν ὑπ' αὐτῆς προτάσεων περὶ ἐπειγόντων τινῶν ζητημάτων τοῦ συγχρόνου ἐκκλησιαστικοῦ βίου.

Τῷ παναγιωτάτῳ, θειοτάτῳ, θεοτιμῷ καὶ θεοδοξάστῳ Οἰκουμενικῷ πατρὶ καὶ Πατριάρχῃ κυρίῳ μοι κυρίῳ Ἰωακείμ
κτλ. κτλ. κτλ.

(προσκυνητῶς)

Παναγιώτατε καὶ Θειότατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Ἐκ καθήκοντος ἐμελέτησα τὰς προτάσεις, ἐφ' ὧν ἐκ θεοφιλοῦς γνώμης ἡ θεοτίμητος προσκυνητὴ μοι Αὐτῆς Κορυφῇ ἐφειλκύσατο ἑναγχος τὴν προσοχὴν τῆς τε περὶ Αὐτὴν Ἱερᾶς Συνόδου καὶ παντὸς τοῦ ὀρθοτομοῦντος τὸν λόγον τῆς ἀληθείας χριστωνύμου λαοῦ, ἐκείνης μὲν δι' ἀνακοινώσεως γενομένης αὐτῇ κατὰ τὴν ἐπανάληψιν τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς μετὰ τὰς πανσέπτους ἐορτὰς τοῦ δωδεκαμήρου, τούτου δὲ διὰ δημοσιεύσεως αὐτῶν ἐν τῷ ἀνὰ τὴν δημοσιογραφίαν ἐπισήμῳ ὀργάνῳ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Πάντως ἔργον πρέπον τε καὶ ἅγιον, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ εὐαγγελικῆς ἐπικοινωνίας τε καὶ μελέτης ἀξιον τοῦθ' ὅπερ εἰσηγήσατο ἡ θεοδόξαστος προσκυνητὴ μοι Αὐτῆς Κορυφῇ ἐξ ἐπιγνώσεως τῆς βαρυνούσης Αὐτὴν εὐθύνης, περὶ ἧς ὁ Κύριος λαλεῖ διὰ Ἰεζεκιὴλ τοῦ προφήτου· Θεοφιλὴς γὰρ πάντως καὶ εὐαγγελικὴ ἡ ἐπαναστροφὴ ἀνὰ τὰς ἱερὰς παραδόσεις, καθ' ἃς οἱ γεραροὶ καὶ σεβάσμιοι προϊστάμενοι τῶν ἀγιωτάτων Ἐκκλησιῶν ἀξιόχρεων ἡγοῦντο μέριμναν τὴν ἐξαρσιν αὐτῶν ὑπὲρ τὰ ἔργα τῆς τρεχούσης, ὡς εἰπεῖν, ὑπηρεσίας καὶ τὴν πρὸς ἑαυτοὺς αὐθόρμητον καθ' ἡμέραν διατύπωσιν

τῶν ἐρωτήσεων· «ποῖ παρέβην; τί δ' ἔρρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθην;» ἡ τούτων γὰρ ἀνασκοπὴ πάντα μὲν ἄνθρωπον ἐπὶ τὴν βασιλείον τοῦ πρέποντος ὁδὸν καθοδηγεῖ, ἰδίᾳ δὲ ἐπιβέβληται τοῖς πνευματικῶς προϊσταμένοις, οἷς ἐκ θείας ἐντολῆς πολλὰ μέμλε. Ὅθεν τοι ἀσπασίως ἀπεδέχθην καὶ προθύμως συνετάχθην τῇ θεοφιλεῖ γνώμῃ τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος, δόξαν δ' ἀνέπεμψα τῷ Κυρίῳ τῷ ἐμπνεύσαντι Αὐτῇ τὰς Αὐτῷ φίλας γνώμας. Στοιχοῦσα τοῖς λόγοις τοῦ Κυρίου ἡ Θεοτίμητος προσκυνητὴ μοι Αὐτῆς Κορυφῇ θεοφιλῶς μὲν εἰσηγήσατο τὴν ἀνταλλαγὴν σκέψεων εἰς δυνατὴν καὶ εὐκτινὴν ἐξεύρεσιν σημείων συναντήσεως καὶ ἐπαφῆς μετὰ τῶν δύο μεγάλων ἀναδενδράδων τοῦ Χριστιανισμοῦ, σιγῇ δὲ παρεῖδε τὰς παραφυάδας, αἵτινες ἐν καιροῖς ἀντιξοῖς, ἀποσπασθεῖσαι τῆς ἀσαλεύτου πέτρας τῆς πίστεως, ἐπλάτυναν σὺν τῷ χρόνῳ τὸ χάσμα τῆς πρὸς ἡμᾶς δογματικῆς διαφωνίας καὶ ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν μνησθεισῶν ἀναδενδράδων ἀπεμάκρυναν αὐτὰς τῆς σεβασμίας ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως. Ἀναμετρῶν τὰς ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ κυροῦ Μανουὴλ τοῦ Παλαιολόγου ἀνταλλαγεῖσας σκέψεις καὶ ἐν ᾧ εἶ ἔχων τὰς ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις διατυπωθείσας ἰδέας, οὐχὶ ἀνέφικτον ἡγοῦμαι τὴν μεθ' ἡμῶν συνεννόησιν τῶν ἀπὸ τῶν δυσμῶν τοῦ Ε' αἰ. Χ. αἰῶνος δογματικῶς ἀφ' ἡμῶν ἀποσπασθέντων, εἴ γε σκόπιμος ἐργασία γένηται πρὸς τὴν τούτων ἐπιστροφὴν, ἢ τὴν μεθ' ἡμῶν συνάντησιν· ὅθεν τοι καὶ ἐπὶ τούτοις εὐλαβῶς τὴν ἐκκλησιαστικὴν μέριμναν ἐφειλκύσαι ἀπετόλμησα διὰ τῆς δε τῆς νίκης ἐπιστολῆς μου, δι' ἧς καὶ τὰς θεοπειθεῖς Αὐτῆς εὐχὰς καὶ εὐλογίας ταπεινῶς ἐξαιτεῖται

Ἐν Ἀμίδῃ, τῇ 30 Ἰανουαρίου 1902.

Ὁ ἐν πνεύματι Αὐτῆς υἱὸς

**ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΓΑΜΩ
ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗΣ ΑΔΕΙΑΣ ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑ
παρ' ἅπασι τοῖς ὀρθοδόξοις
ΚΑΤΑ ΤΟ ΚΑΝΟΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ.**

III. Περὶ τῆς ἱστορικῆς ἐρμηνείας.

Καὶ ἡ ἱστορικὴ ἐρμηνεία ἀποκλείει τὴν ἐρμηνείαν ὅτι τὸ **μὴδὲν ἐπιτελείτωσαν** ἐννοεῖ

• Συνέχ. ἀπὸ σελ. 75—77.

μηδὲν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων διοικεῖσθαι. Ἰδοὺ πῶς ἀποδεικνύεται αὕτη κατὰ χρονολογικὴν τάξιν.

Ὁ ἱερὸς Ἰγνάτιος, ἀκμάσας μεταξὺ Α' καὶ Β' μ.Χ. αἰῶνος, ἐν μὲν τῇ πρὸς Μαγνησίους ἐπιστολῇ του γράφει «ὥσπερ οὖν ὁ Κύριος ἄνευ τοῦ Πατρὸς οὐδὲν ποιεῖ, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἄνευ τοῦ Ἐπισκόπου, μήτε πρεσβύτερος, μήτε διάκονος».

Ἐν δὲ τῇ πρὸς Σμυρναίους «οὐκ ἐξόν ἐστι χωρὶς τοῦ Ἐπισκόπου, οὔτε βαπτίζειν, οὔτε προσφέρειν, οὔτε θυσίαν προσκομίζειν, οὔτε εὐχὴν ἐπιτελεῖν, ἀλλ' ὁ ἄν ἐκείνῳ δοκῇ, κατ' εὐαρέστησιν Θεοῦ, ἵνα ἀσφαλὲς εἴη καὶ βέβαιον πᾶν ὃ ἂν πράσσητε».

Ἐν δὲ τῇ πρὸς Πολύκαρπον (β' 5) «Προσέκει τοῖς γαμοῦσι μετὰ γνώμης τοῦ Ἐπισκόπου τὴν ἔνωσιν ποιῆσθαι, ἵνα ἢ κατὰ Θεὸν καὶ μὴ κατ' ἐπιθυμίαν».

Ὁ δὲ Τερτυλιανὸς ἐν τῷ πρὸς συζ. (β' 9) γράφει «ὅτι μόνον τὸ τελούμενον τῇ **δυσκαταθέσει** αὐτῶν (τῶν Ἐπισκόπων) **δυναικέσιον** θεωρεῖται **κανονικόν**».

Ὁ δὲ Συμεὼν ὁ Θεσσαλονίκης, ὅστις ἤκμασε κατὰ τὸν ΙΔ' αἰῶνα καὶ οὗτινος τὰ γραφόμενα καὶ τὸ πόνημα χαρακτηρίζονται παρὰ τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ αὐτῆς τῆς 25 Φεβρουαρίου 1857 «ὡς ἀριστος ὁδηγὸς τῆς πρὸς τὰ ἱερὰ δόγματα καὶ μυστήρια ὀρθῆς πίστεως», γράφει τὰ ἐξῆς ἐπὶ λέξεως (σελ. 185).

«Κεφάλαιον Ζ' ὅτι ἡ τελετὴ τοῦ γάμου εἶνε ἰδίον ἔργον τοῦ Ἀρχιερέως, δίδεται ὅμως καὶ εἰς τὸν ἱερέα, ἐπειδὴ εἶνε ὁ γάμος **τελετὴ μόνη** καὶ **ὄχι τῆς μεταδοτικῆς χάριτος**· πλὴν μὲ ἀδειαν τοῦτο δίδεται εἰς τοὺς ἱερεῖς ὡς ἰδίον ἔργον τοῦ Ἐπισκόπου καὶ **χωρὶς τὴν γνώμην του δὲν εἶνε τρόπος νὰ δυστηθῇ γάμος**, μὲ τὸ νὰ ᾔνε πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας μόνος ὁ Ἀρχιερεὺς».

Ὁ Βαλσαμὼν ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τῆς ΙΒ' ἑκατονταετηρίδος, σχολιάσας μετὰ τῶν Ζωνάρα καὶ Ἀριστηνοῦ τὸν 39 Κανόνα τῶν ἁγίων Ἀποστόλων γράφουσιν ἐπ' αὐτοῦ τὰ ἐπόμενα. ■

Ζων. «Τοῖς πρεσβυτέροις καὶ διακόνοις ὑπὸ τοὺς κατὰ χώραν τελοῦσιν ἐπισκόπους ἀφ' ἑαυτῶν τι πράττειν οὐκ ἐκκεχώρηται, οἷον ἐπιτιμᾶν καὶ ἀφορίζειν οὐς βούλονται, ἢ ὁπνίκα λύειν

ἀφορισμὸν ἢ μειοῦν ἢ ἐπιτείνειν· ταῦτα γὰρ τῆς ἀρχιερατικῆς εἰσὶν ἐξουσίας· καὶ εἰμὴ παρὰ τοῦ Ἐπισκόπου τὸ ἐνδόσιμον λάβοιεν, τοιοῦτό τι ποιεῖν οὐκ ἐφείται αὐτοῖς».

Βαλσ. «Τὸ μηδὲν ἐπιτελεῖν τοὺς πρεσβυτέρους καὶ διακόνους ἄνευ γνώμης τοῦ Ἐπισκόπου, μὴ εἴπης καθολικὸν εἶναι, ἀλλ' εἰπὲ μὴ ἔχειν ἐπ' ἀδείας τούτοις ποιεῖν τὸ ὅτι οὖν ἀνῆκον τῷ Ἐπισκόπῳ, χωρὶς γνώμης αὐτοῦ, οἷον τὸ ἐκδιδόναι ἀκίνητα τῆς Ἐκκλησίας, τὸ εἰσοδιάζειν τὰ περὶ αὐτὴν, τὸ ἐπιτιμᾶν καὶ ἕτερα τοιαῦτα».

Ἀριστην. «Ἄτερ Ἐπισκόπου ποιεῖ πρεσβύτερος οὐδὲν, καὶ διάκονος· καὶ γὰρ οὗτος πεπίστευται τὸν λαόν».

«Οὐκ ἔξεστι πρεσβύτερον ἢ διάκονον ἄνευ γνώμης τοῦ ἰδίου Ἐπισκόπου ἢ τὸν λαὸν ἀφορίζειν ἢ αὐξάνειν ἢ μειοῦν ἐπιτίμια ἢ ἕτερόν τι τοιοῦτο ποιεῖν».

Ἐν δὲ τῷ γνωστῷ συγγράμματι «Πηδάλιον» ἐκδοθέντι κατὰ τὸ 1800 ἐν σελίδι 25 ἀναγινώσκονται τάδε ὑπὸ τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος 39 Κανόνα. **Ἐρμηνεία.**

«Ὁ παρὼν Ἀποστολικὸς Κανὼν διορίζει, ὅτι οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ διάκονοι, χωρὶς τὴν γνώμην καὶ ἀδειαν τοῦ ἐπισκόπου τῶν δὲν εἰμποροῦν νὰ ἐνεργήσουν κανένα ἱερατικὸν λειτουργημα τόσον ἀπὸ ἐκεῖνα, ὅπου ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἀρχιερατικὴν ἐξουσίαν τοῦ ἐπισκόπου, ὅσον καὶ ἀπὸ ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων ἔχουσι μὲν αὐτοὶ τὴν δύναμιν διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς χειροτονίας, τὴν δ' ἐνέργειαν αὐτῶν νὰ ἐπιτελέσουν δὲν εἰμποροῦν χωρὶς τοῦ ἀρχιερέως τὴν γνώμην, οἷον ἐξομολόγησις, συγχώρησις τῶν μετανοούντων, Κανόνες 6, 7 καὶ 50 τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου, ἀφιέρωσις παρθένων 6. αὐτόθι χειροθεσία καὶ κουρὰ ἀναγνώστῶν ἢ μοναχῶν 14 τῆς 7ης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, 57 τῆς ἐν Λαοδικείᾳ».

Ἡ δ' Α. Π. ὁ ἅγιος Σταυρουπόλεως, διευθυντὴς τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς, Ἀποστολὸς Χριστοδοῦλου, ἐν τῷ Δοκιμίῳ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου ἐν σελίδι 253 γράφει τάδε: «Ὁ πρεσβύτερος θεωρεῖται ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ ἐπισκόπου ἐν τῇ παροικίᾳ αὐτοῦ καὶ τούτου ἕνεκα ὀφείλει νὰ πράττῃ τὰ πάντα συμφώνως πρὸς τὴν ἐπισκοπικὴν θέλησιν» (Καν. Ἀποστολ. 39 καὶ Λαοδικείας 57. Ἴδε καὶ Εὐταξίου τὰ τῆς ἱερατικῆς τάξεως σελ. 20 καὶ ἐ.).

IV. Περὶ τῆς συστηματικῆς ἐρμηνείας.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν συστηματικὴν ἐρμηνείαν, συμφωνίαν, συνδυασμὸν καὶ παραβολὴν τοῦ 39 Κανόνος πρὸς τοὺς ἄλλους, καὶ ἐκείνη ἐπιβεβαιοῖ ὅτι τὸ **μηδὲν ἐπιτελείωσαν** δὲν ἀναφέρεται εἰς τὰ **ἐκκλησιαστικὰ πράγματα** καθόσον γίνεται παραπομπὴ εἰς τοὺς ἐξῆς Κανόνες.

α') 14 τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καθ' ὃν **ἡ χειροθεσία μόνον παρ' ἐπισκόπου ἐπιτελεῖται** (ιδὲ Συνόδ. Θ' καὶ Ι' Καν. τόμ. 2 σελ. 615).

β') 57 τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Συνόδου ἀπαγορεύοντα «τοὺς πρεσβυτέρους μηδὲν πράττειν ἄνευ γνώμης τοῦ ἐπισκόπου». Αὐτ. σελ. 223 καὶ

γ') 6 τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου, ὅστις διαγορεύει «χρίσμα ἢ καταλλαγὴν μετανοούντων ἢ κορῶν καὶ τύπων καὶ ναῶν καθιέρωσιν ὑπὸ ἐπισκόπων γίνεσθαι, οὐχὶ ὑπὸ πρεσβυτέρων». Αὐτ. σελ. 309.

Διὰ τῆς συστηματικῆς ἐρμηνείας ἐπίσης ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ 39 Κανὼν, περὶ οὗ ὁ λόγος δὲν συνέχεται τοῖς 38 καὶ 40, ὡς ἰσχυρίζονται τινες· οἱ λόγοι δὲ εἰσιν οἱ ἐξῆς.

Πασίγνωστόν ἐστίν ὅτι οἱ λεγόμενοι Κανόνες τῶν ἁγίων Ἀποστόλων εἰσὶ συλλογὴ κανόνων παρὰ διαφόρων ἀποστολικῶν πατέρων ἀμέσων διαδόχων τῶν Ἀποστόλων καὶ διατηρητῶν τῶν παραδόσεων ἐκείνων, καὶ ἐγράφησαν ἀπὸ τοῦ 1ου αἰῶνος καὶ κατόπιν εἰς διάφορα ἔτη καὶ συνηρμολογήθησαν βραδύτερον· διὰ τοῦτο δὲ καὶ δὲν συνέχονται πρὸς ἀλλήλους. Τίς ἔγραψεν αὐτοὺς ἐστὶν ἄγνωστον, πολλὰ λέγονται περὶ τοῦ Κλήμεντος, ἀλλὰ δὲν εἶναι βέβαια ταῦτα (ιδὲ Ἀποστόλου Χριστοδοῦλου Δοκίμιον Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου ἐν σελ. 39 καὶ ἐπ.). Ἀρκεῖ νὰ ἐξετάσῃ τις τοὺς διαφόρους Κανόνες τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ θὰ πεισθῇ ἀμέσως ὅτι οἱ Κανόνες οὗτοι δὲν συνέχονται ἀλλήλοις, ἀλλ' ὁ μὲν διατάττει τι, ὁ δ' ἐπόμενος διαγορεύει ἕτερον. Τοῦτο ἀποδεικνύεται ἀμέσως διὰ παραδειγμάτων εἰλημμένων ἐκ τῶν Κανόνων αὐτῶν· οὕτως ὁ 7ος Κανὼν ὁρίζει πότε τελεῖται τὸ Πάσχα, ὁ 8ος πῶς τιμωρεῖται κληρικὸς μὴ μεταλαμβάνων τῆς θείας κοινωνίας· οὐδεμία σχέσις καὶ συνέχεια ὑπάρχει τοῦ μὲν πρὸς τὸν δέ· ὁ 20ος τιμωρεῖ καθαιρέσει τὸν κληρικὸν γενόμενον ἐγγυητὴν, ὁ 21ος ἀποφαίνεται πότε εὐνοῦχος δύναται γίνεσθαι ἐπίσκοπος· καὶ πάλιν οὐδεμία συνέχεια τῶν Κανόνων αὐτῶν ὑπάρχει· ὁ 37ος διατάττει, πῶς τι-

μωρεῖται ὁ ἐνεργῶν παρανόμως χειροθεσίαν, ὁ 38ος ὁρίζει πότε συνέρχονται αἱ Σύνοδοι καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἐκ τῶν παραδειγμάτων τούτων σαφὲς γίνεται ὅτι οὐδεμία συνέχεια διακρίνει τοὺς Κανόνες τῶν ἁγίων Ἀποστόλων πραγματευομένους, ὡς οἱ διάφοροι τοιοῦτοι Κανόνες ἐν γένει περὶ διαφόρων ἀσχέτων ζητημάτων.

V. Περὶ τῆς πράξεως τῆς Ἐκκλησίας

Ἡ πράξις τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῆς σήμερον ἀπαιτοῦσα πάντοτε ἄδειαν τοῦ ἐπισκόπου ἵνα τελεσθῇ μυστήριόν τι καὶ ἰδίως δεικνύει οἷαν ἐρμηνείαν δίδει αὕτη εἰς τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος 39 Κανὼν καὶ εἰς τὰ δυνάμενα νὰ ἀναφανῶσι ζητήματα καὶ οὕτως ἐμφαίνει τὴν καλλιτέραν καὶ νομιμωτέραν λύσιν αὐτῶν. Ἡ πράξις αὕτη βασιζομένη ἐπὶ τοῦ 39 Κανόνος τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν λοιπῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς διδασκαλίας τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἔγεινε λόγος ἀνωτέρω, βεβαιοῖ ὅτι ὁ πρεσβύτερος οὐδὲν δύναται νὰ τελέσῃ μυστήριον ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ ἐπισκόπου διδομένης κατ' ἔτος ἢ καθ' ὠρισμένον χρόνον ἢ καὶ ἀορίστως ἐνίοτε, προφορικῶς ἢ γραπτῶς, ἰδίως δὲ μυστήριον τοῦ γάμου οὐδέποτε δύναται νὰ τελέσῃ ἄνευ εἰδικῆς ἀδείας τοῦ ἐπισκόπου.

Ἡ τοῦ ἐπισκόπου ἄδεια ἀπαιτεῖται καὶ διὰ τὴν καθ' ἡμέραν ἱερουργίαν, ἣν τελεῖ ὁ ἱερεὺς· ταύτην λαμβάνει οὗτος αἰτούμενος **καιρὸν**, ὡς συνήθως λέγεται. Ἐπὶ τούτῳ πρὶν ἢ ἄρξῃται ἡ τελετὴ τῆς ἱερᾶς λειτουργίας, ὁ ἱερεὺς μεταβαίνει ἐν συνοδείᾳ τοῦ διακόνου, ἂν ὑπάρχῃ, πρὸ τοῦ ἐν τῷ ναῷ ἀρχιερατικοῦ θρόνου, καὶ ὑποκλίνεται πρὸ αὐτοῦ αἰτῶν τρόπον τινὰ τὴν ἄδειαν τοῦ Ἀρχιερέως· μόνον μετὰ τὴν λήψιν τοῦ **καιροῦ** αὐτοῦ, ὡς ἐρρέθη, ὁ ἱερεὺς ἄρχεται τῆς προπαρασκευῆς τῆς ἱερᾶς λειτουργίας.

Καὶ διὰ τὸ βάπτισμα ἀπαιτεῖται ἄδεια, ἀλλὰ τὰ περὶ τοῦ βαπτίσματος γινόμενα δὲν ἐπεκτείνονται εἰς τὰ περὶ γάμου, καθόσον τὸ βάπτισμα ἐν ἀνάγκῃ, καὶ τοῦτό ἐστίν ἀναμφισβήτητον, δύναται νὰ τελεσθῇ καὶ παρὰ λαϊκοῦ ἀκόμη διὰ τριπλῆς ἀναδύσεως καὶ καταδύσεως τοῦ βαπτιζομένου εἰς τὸν ἀέρα. Ἀλλ' οὐδεμία τοιαύτη συγκατάβασις εὔρηται ἰσχύουσα περὶ γάμου, τοῦναντίον μάλιστα, ὡς ἀνωτέρω ἐρρέθη, ρητῶς καὶ εἰδικῶς ἀπαιτεῖται ἄδεια γάμου διὰ τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει

ὁ ἱερεὺς δὲν θεωρεῖται ἔχων τὴν μεταδοτικὴν χάριν, ὥς λέγει Συμεὼν ὁ Θεσσαλονίκης, καίτοι κατ' ἄλλους λέγεται ἔχων δυνάμει τὴν ἐξουσίαν τοῦ τελεῖν τὸ μυστήριον τοῦ γάμου, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἔργῳ, ἦν μόνον λαμβάνει διὰ τῆς ἀδείας τοῦ ἐπισκόπου.

Τὸ ἀπαραίτητον ἵνα ὁ πρεσβύτερος λαμβάνῃ τὴν ἀδειαν τοῦ ἐπισκόπου πρὸς τέλεσιν παντὸς μυστηρίου ἀποδεικνύει καὶ τὸ εἰς τὰς χεῖρας ἐκάστου ἱερέως ἀπολυομένου παρὰ τοῦ οἰκείου Ἀρχιερέως καὶ μεταβαίνοντος εἰς ἐπαρχίαν ἄλλου Ἀρχιερέως διδόμενον ἀπολυτήριο λεγόμενον ἔγγραφον, ἐν ᾧ ὁ ἀπολύων Ἀρχιερεὺς γράφει κατὰ τὸν σωζόμενον πανάρχαιον τύπον «ἐξουσίαν δίδομεν, ὅπου ἂν ἀπέλθῃ, τὰ τῆς ἱερωσύνης ἐπιτελεῖν ἀκωλύτως μετὰ καὶ τῆς κανονικῆς ἀδείας καὶ συναινέσεως τοῦ κατὰ τόπον Ἀρχιερέως. Τοιοῦτο ἔγγραφον ἀπαντᾷ καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας μέχρι τῆς σήμερον· ὁ ἱερεὺς ἀπολύεται ὑπὸ τοῦ ἐνὸς καὶ ἀμέσως δεσμεύεται οὕτως εἰπεῖν ὑπὸ τοῦ ἑτέρου.

Διὰ τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου ὁ ἐπίσκοπος ἐκδίδει ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ τῷ ἱερεὶ τῷ τελέσονται τὸν γάμον ἔγγραφον ἀδειαν ἵνα τελέσῃ αὐτόν· τὸ ἔγγραφον τοῦτο ὡς φέρον τὴν σφραγίδα (βούλαν) τοῦ Ἀρχιερέως ἐπονομάζεται Βούλα καὶ οὕτως ἐπωνυμεῖται καὶ ἐν τοῖς Acta Patriarce καὶ ἐν ἐπισήμοις ἐγγράφοις τῆς Ἐκκλησίας, ὧν μεταξὺ μνημονεύομεν Πατριαρχικὸν γράμμα ἀπὸ 31 Μαρτίου 1827.

(ἔπεται συνέχεια).

ΜΙΑΤ. ΚΑΡΑΒΟΚΥΡΟΣ
δικηγόρος

ΜΕΛΕΤΗ

περὶ τῆς ἀναγκαιότητος

ΤΗΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΘΕΙΑΣ ΛΑΤΡΕΙΑΣ·
Γ'.

Οἱ κατὰ τῆς ἀναγκαιότητος τῆς θείας λατρείας κηρυσσόμενοι προσάγουσι τὴν ἐν τῷ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίῳ ἀπαντῶσαν ρῆσιν: «Πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν» (δ', 24). Ἀλλ' ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ τῶν λόγων τούτων καθήψατο οὐχὶ τῆς ἐξωτερικῆς θείας λατρείας, ἀλλὰ τῆς τάσεως ἐκείνης τῶν

Φαρισαίων, οἵτινες προσηλωμένοι ὄντες εἰς τὸ νεκρὸν γράμμα τοῦ νόμου καὶ τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους τῆς λατρείας ἐτέλουν μηχανικῶς πᾶσαν θρησκευτικὴν πράξιν, οὐδὲν ἄποβλέποντες εἰς τὴν ἐσωτερικὴν σημασίαν καὶ τὸ πνεῦμα τῆς λατρείας, δι' ὃ καὶ δικαίως ἐταλανίζοντο ἐπὶ τῇ τάσει ταύτῃ. Αἱ ὑπὸ τοῦ Μωϋσέως κατ' ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ διατυπωθεῖσαι ἐξωτερικαὶ διατάξεις τῆς λατρείας, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ αὐθαίρετοι ἐθιμοτυπικαί, ἃς αὐτοὶ βραδύτερον ἐπενόησαν καὶ ἐν αἷς περιώριζον τὴν οὐσίαν τῆς θρησκείας καὶ τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ ἠθικοῦ ἐν γένει βίου ἀνεπαρκεῖς ὅπως ἐτύγγανον πρὸς σωτηρίαν, ἄνευ τῆς ζωσῆς πίστεως πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ ἠθικοῦ νόμου (Μάρκ. ζ' 8—13). Ἰδοὺ λοιπὸν ποῖος εἶναι ὁ νοῦς τοῦ ἀνωτέρω ρηθέντος γραφικοῦ ρητοῦ. Ὁ δὲ Ἰησοῦς Χριστὸς θεμελιωτὴς ὑπάρχων τῆς χριστιανικῆς θρησκείας καὶ συμπληρῶν τὸ τῆς Π. Διαθήκης ἱεροτελεστικόν, οὐ μόνον αὐτὸς διὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ παρδείγματος καθηγίασε τὴν ἐξωτερικὴν θείαν λατρείαν προσευχόμενοις διηγεῖται (Ματθ. κς' 39, Λουκ. ζ' 12) καὶ ἐπισκεπτόμενος κατὰ τὸν καιρὸν τῆς θείας λατρείας καὶ κοινῆς προσευχῆς τὰς ἰουδαϊκὰς συναγωγὰς ἔνθα καὶ ἐδίδασκε κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Ἰουδαϊκῶν ἐορτῶν (Ἰω. β', 13), ἐκπληρῶν πᾶν ὅ, τι ἀπαιτεῖτο ὑπὸ τῆς θρησκευτικῆς λατρείας τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου, καὶ πρὸς τοῦτο προτρέπων καὶ τοὺς μαθητάς αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἔθετο τὰς κυριωτέρας βάσεις τῆς χριστιανικῆς λατρείας. Ὀλίγον πρὸ τῶν παθημάτων καὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἐτέλεσε τὸ μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας καὶ ταύτοχρόνως ἐνετείλατο τοῖς Μαθηταῖς καὶ Ἀποστόλοις αὐτοῦ ὅπως τοῦτο ποιῶσι πάντοτε εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐπὶ τοῦ φοικτοῦ Γολγοθᾶ θυσίας αὐτοῦ, ἥτις ἐν παντὶ κειρῷ καὶ τόπῳ ἀναιμάκτως ἐπαναλαμβάνομένη καὶ συνεχῶς ἐπιτελουμένη ὑπὸ τῶν πιστῶν τοῦ Χριστοῦ λατρευτῶν καὶ λειτουργῶν, ἀποβαίνει τὸ ἀκτινοβόλον κέντρον, τὸ αὐγάζον πᾶσαν τὴν θείαν λατρείαν καὶ χρησιμεύει εἰς τοὺς πιστοὺς ὡς κύριον καὶ ἀμετάβλητον μέσον πρὸς στενωτέραν ἐπικοινωνίαν καὶ ἔνωσιν μετ' αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ (Ἰω. ζ' 56). Καὶ οὕτω τὸ πρῶτιστον καὶ κυριώτατον συστατικόν τῆς χριστιανικῆς θείας λατρείας, τ. ἔ. ἡ ἀναιμάκτος θυσία διετάχθη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ. Ὅθεν ἂν ἔχουτὴς καταρρέει καὶ ἀσύστατος ὅπως ἀποδείκνυται ἡ ἐνστάσις ὅτι ἡ ἐξωτερικὴ θεία λατρεία συνεπαγομένη τὴν κατάχρησιν τοῦ ν' ἀποδόση λίαν ἀποκλειστικὴν σημασίαν εἰς τὰς τυπικὰς αὐτῆς διατάξεις, κατεδικάσθη δὴθεν ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις τούναντίον «ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς σαρκὸς αὐτοῦ δεῖσαι τε καὶ ἱκετηρίας πρὸς τὸν δυνάμενον σώζειν αὐτόν ἐκ θανάτου μετὰ κραυγῆς ἰσχυρᾶς καὶ δακρύων προσήνεγκε» (Ἑβρ. ε' 7), καὶ διατάξας τὰς κυριωτέρας μορφὰς τῆς ἐξωτερικῆς θείας λατρείας, ἐνετείλατο τοῖς Ἀποστόλοις καὶ τοῖς διδόχοις αὐτῶν τὴν πε-

φαιτέρω διακόσμησιν τῆς λατρείας ὑπὸ τὴν χειραγωγίαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τοῦ ἐνεργοῦντος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ (Ἰω. ιδ', 26). Εὐνόητον δὲ διατί ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν καθώρισε τὴν χριστιανικὴν λατρείαν ἐν πάσαις ταῖς διατυπώσεσιν αὐτῆς, καθόσον πρῶτον μὲν μέχρι τῆς τελειώσεως τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ αὐτοῦ ἔργου ἀδύνατον ἦν νὰ διατάξῃ τὴν ἀνάμνησιν τῶν σπουδαιοτάτων συμβεβηκότων τοῦ ἐπιγείου αὐτοῦ βίου, τῶν σκοποῦντων τὴν ἀνάπλασιν ἡμῶν κατ' εἰκόνα αὐτοῦ καὶ ἀποτελούντων τὰς ὑπερφυεῖς τοῦ χριστιανισμοῦ ἐορτάς, ἐν αἷς καταφαίνεται τὸ μέγα καὶ θεῖον αὐτοῦ πρόσωπον, καὶ ἐφόσον καὶ αὐτοῖς τοῖς ἐτι γεγραμμένοις. Ἀποστόλοις καὶ Μαθηταῖς αὐτοῦ δὲν ἐγένετο κατὰ δὴλον ὅτι ὄντως υἱὸς Θεοῦ καὶ υἱὸς ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου ἐστίν· εἴτα δὲ πολλαὶ τελετουργικαὶ διατάξεις ἐκانونίσθησαν συμφώνως πρὸς τὰς δοθείσας εἰς τοὺς Ἀποστόλους ὁδηγίας (παραβ. Πρᾶξ. 1, 3). Ἄλλαι δὲ ἔλαβον ἀρχὴν καὶ ὑπόστασιν συνωδᾶται ἐκαστοτε ἐμφανιζομέναις ἀπαιτήσεσι τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω λοιπὸν καταδεικνύται σαφῶς ὅτι ὁ προαιώνιος λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον, πόρρω ἀπέχων πάσης ιδέας, ἀφορώσης τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἐξωτερικῆς θείας λατρείας, δὲν κατῆλθεν ἐπὶ τῆς γῆς ἵνα ἀπλῶς περιβληθῇ τὴν ἡμετέραν μορφήν ὡς ἐπιπρόσθετον ἱμάτιον καὶ πληρωθείσης τῆς ἱστορικῆς αὐτοῦ ἀποστολῆς, ἐγκαταλίπῃ ἡμᾶς, ὡς καὶ πρότερον, ἄνευ κοινωνίας πρὸς τὸν ὁράτον κόσμον καὶ ἡναγκασμένους τρόπον τινα, κατὰ τὴν ὥραιαν ἔκφρασιν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «ζητεῖν τὸν Κύριον, εἴ ἄρα γε ψηλαφησάμεν αὐτόν», ἀλλ' ἤλθεν ἵνα θέσῃ νέαν τάξιν, τεθεμελιωμένην ἐπὶ τῆς ὁρατῆς μεσιτείας τῆς ἀληθείας, ἥτις, καθὰ λέγει ὁ πολὺς Bossuet, ἐσκήνωσε προσωπικῶς ἐν τοῖς ἀνθρώποις καὶ πρὸς τοῦτο ἐθεμελίωσε τὴν Ἐκκλησίαν, ἐν ᾗ ἡ διδασκαλία αὐτοῦ σαρκούται¹. Πρὸς κέντρα ἄρα λακτίζουσιν οἱ πολέμιοι τῆς ἐξωτερικῆς θείας λατρείας ὡς καὶ πάντες ἐν γένει οἱ πολέμιοι τῆς χριστιανικῆς θρησκείας.

Τούταντίον, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἀπρίξ ἐχομένη τῶν ἐπιταγῶν τοῦ Θεοῦ αὐτῆς δομητορὸς καὶ τῶν θεοκλήρων Ἀποστόλων, ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτῆς οὐκ ἐπαύσατο τελοῦσα καὶ ἀναπτύσσουσα ὡσημέραι τὴν ἑαυτῆς λατρείαν. Ὅπως δὲ ψευδὴς καὶ ἀνυπόστατος ἐλέγχεται ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν σοφῶν τούτων, ὅτι οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ ἐσκέπτοντο δῆθεν ὡς αὐτοὶ προκειμένου περὶ ἐξωτερικῆς θείας λατρείας, καθότι βλέπομεν αὐτοὺς ἔχοντας ἰδιαιτέρας δοξολογίας καὶ ὕμνους, ἐκτὸς τῶν ψαλμῶν τῆς Π. Διαθήκης ὅπερ σαφῶς δείκνυται ἐκ διαφόρων τῆς Γραφῆς χωρίων,

καὶ τελούντας τὸ μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας, μεθ' ἧς συνημμένα ἦσαν καὶ τὰ χριστιανικὰ δεῖπνα, αἱ ἀγάπαι (Α'. Κορ. ια', 20). Ἐκ δὲ ἡναγκάζοντο ὅπως ἐν ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς ἰδρῦσαι θυσιαστήρια πρὸς λατρείαν Ἐκείνου, ὅστις τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ τὰ πάντα ἀγιάζει, τοῦτο προήρχετο ἐκ τῶν κατ' αὐτῶν διωγμῶν καὶ καταπιέσεων, ὧν ἕνεκα ἠδυνάτουσαν νὰ ἔχουσιν ἰδίους ναοὺς πρὸς λατρείαν τοῦ Θεοῦ. Διὸ καὶ ἡ ἀπογύμνωσις τῆς θείας λατρείας ἀπὸ τῶν περικοσμοῦντων αὐτὴν τελετῶν μὴ προερχομένη ἐξ αὐθαιρέτου καινοτομίας, ἀλλ' ἐκ διωγμῶν καὶ τῶν παραπλησιῶν, καθίστα αὐτὴν ἐτι ὠραιότεραν καὶ ἐκφραστικωτέραν, ἄτε τοῦ χριστιανισμοῦ ἐν μέσῳ τῆς λαμπρότητος τῶν ἐπιστημοτέρων αὐτοῦ τελετῶν πρῶτιστον σύμβολον καὶ σημεῖον ἔχοντες τὸ ἐν τοῖς ἱεροῖς αὐτοῦ θυσιαστήριοις σφαγιαζόμενον θῦμα τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἐλέους, τὸν Σταυρὸν, ἐφ' οὗ προσηλωθεὶς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν σωτηρίαν εἰργάσατο ἐν μέσῳ τῆς γῆς. Ἀλλ' ὅτε, τῶν διωγμῶν παυσχθέντων, ἡ Θεία Πρόνοια ἤγειρε τὸ ὄργανον αὐτῆς πρὸς πραγμάτων τῶν προαιωνίων κοσμοῦστορικῶν αὐτῆς βουλῶν, τὸν Μ. Κωνσταντῖνον, τότε τὰ πάντα μετέβαλον ὄψιν καὶ μορφήν. Ἡ Ἐκκλησία τῶν μαρτύρων, ἡ τέως φοινισσομένη τῷ αἵματι τῶν γενεῶν αὐτῆς τεκνῶν, καθίσταται ἡ ὑπὸ τοῦ κράτους ἐπισήμως ἀνεγνωρισμένη Ἐκκλησία, ἡ ἐν θριάμβῳ ὑψωθείσα ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν Καισάρων. Ἐν δὲ τῇ γενικῇ ταύτῃ μεταβολῇ δὲν ἠδύνετο κατὰ συνέπειαν καὶ ἡ θεία λατεία ἀλλ' ἢ νὰ διαρρυθμισθῇ καὶ ἀναπτυχθῇ οὐσιωδῶς, καθότι ἔπρεπεν ὅπως ἡ τέως ἐν ἀσημότητι καὶ πενιχρότητι διατελοῦσα θεία λατεία ἀναπτυχθῇ καὶ μεγαλοπρεπῶς πλουτισθῇ ἀναλόγως τοῦ ἐσωτερικοῦ μεγαλείου τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ἡλεκτρίζουσα καὶ μεταρρυσίζουσα τὰς τῶν πιστῶν καρδίας εἰς ὕψος ἄρπτον καὶ ὑπερκόσμιον. Διὸ καὶ τοὺς πενιχροὺς εὐκτηρίους οἴκους τῶν προηγουμένων χαλεπῶν χρόνων διαδέχονται τῶρα αἱ βασιλικαὶ καὶ λαμπραὶ Ἐκκλησίαι, αἱ ὠραῖαι τέχναι καλλιεργοῦνται εἴπερ ποτὲ χριστιανικῶς, ἀνυψοῦσαι τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν πρὸς τὴν πνευματικὴν λατρείαν ἐσωτερικὴν τε καὶ ἐξωτερικὴν.

Οἱ δὲ ὀρθόδοξοι λάτρες τῆς εὐσεβείας δὲν θέλομεν παύσει εὐλογοῦντες ἐν Ἐκκλησίαις τὸν Θεὸν τῶν πατέρων ἡμῶν καὶ ἔχοντες ἐν μέσῳ ἡμῶν τὸν Θεάνθρωπον Κύριον καὶ Σωτῆρα Χριστὸν κατὰ τὰς ἀψευδεῖς αὐτοῦ ἐπαγγελίας (Ματθ. ιη' 19—20). Ἐν ἐκτενεί προσευχῇ λατρεύομεν καὶ ἱκετεύομεν τὸν Θεὸν μετὰ τῆς ἀρχαίας Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἥτις ἐκτενῆ προσευχὴν πρὸς τὸν Θεὸν ἐξέχεε (Πρ. ιβ' 5. Ἐφ. 5' 18). «Ἀδιαλείπτως προσευχόμεθα μετὰ τοῦ Παύλου καὶ ἐν παντὶ εὐχαριστοῦμεν», συνάπτοντες τὴν ἔμφωνον ἱκεσίαν μετὰ τῆς νοερᾶς προσευχῆς καὶ τῆς μνήμης τοῦ Θεοῦ. Καὶ γόνυ κλίνοντες καὶ χεῖρας ἀΐρον-

(1) Πρβλ. Φίλος. Μελ. Βράϊλα Τόμ. Β' σελ. 371.

τες ὁσίους καὶ φωνὴν ἐπαίροντες καὶ μόνοι ἐν τοῖς ταμείοις ἡμῶν καὶ μετὰ τῶν ἀδελφῶν ἐν μέσῳ τῆς ἀγίας Ἐκκλησίας «διδάσκωμεν καὶ νοθετοῦμεν ἀλλήλους ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαίς, ᾄδοντες καὶ ψάλλοντες ἐξ ὅλης καρδίας ἡμῶν τῷ Κυρίῳ» (Κολ. γ' 16, Ἐφ. ε' 19), καθὼς παρέδωκαν ἡμῖν οἱ θεοκλήρυες Ἀπόστολοι καὶ οἱ τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας θεόπνευστοι σύλλογοι.

Δίδοντες δὲ πέρας εἰς τὴν παρούσαν ταπεινὴν ἡμῶν μελέτην, συνιστῶμεν θερμῶς τοῖς πολεμίοις τῆς ἐξωτερικῆς θείας λατρείας ὅπως μετὰ θάρρους καὶ πίστεως ἀκραίνοῦς προσέλθωσι καὶ ἀντλήσωσιν ἐκ τῆς ἀληθοῦς καὶ δικυγοῦς πηγῆς τοῦ Εὐαγγελίου τὴν μόνην ἀλήθειαν, ἥτις διασκεδάζουσα τὰς ἀμφιβολίας αὐτῶν, δύνανται νὰ ὁδηγήσῃ αὐτοὺς ἀσφαλῶς εἰς τὴν κατανόησιν καὶ ἐπίγνωσιν τοῦ ἀπειροτελείου Θεοῦ, τοῦ ὅπερ ἀδυνατεῖ νὰ κατορθώσῃ ὁ ὀρθὸς αὐτῶν λόγος, καὶ δεόμεθα ὑπὲρ αὐτῶν τοῦ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς λατρουμένου καὶ δοξαζομένου Θεοῦ «Μήποτε δὴ αὐτοῖς ὁ Θεὸς μετάνοιαν εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας καὶ ἀνανήψωσιν ἐκ τῆς τοῦ διαβόλου παγίδος ἐξωγρημένοι ὑπ' αὐτοῦ, εἰς τὸ ἐκείνου θέλημα» (Β' Τιμ. β', 25—26).

Φιλόθεος Μηχανλίδης

Πρωτοσύγκελλος τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Σηλυβρίας.

Ο ΥΜΝΟΓΡΑΦΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ*

Ο ΚΑΝΩΝ

ΟΤ Η ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ ΧΩΡΙΣ ΤΩΝ ΘΕΟΤΟΚΙΩΝ

«Ἀρχιερεῖα Θεοῦ Ταράδιον ἄσμαδι μέλω».

ΙΓΝΑΤΙΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

Ἦχος β'.

ᾠδὴ α'. «Δεῦτε, λαοί, * ἄσωμεν».

Ἀπαγωγῆς

καὶ προνομῆς καὶ δουλείας με,
τῆς ἀμαρτίας, λύτρωσαι
καὶ πρὸς μετάνοιαν
ποδηγήσας, οἰκτῖρμον,
τυχεῖν με τοῦ ἐλέους
σοῦ καταξίωσον.

Ῥεῖθρον ζωῆς

ἔχων, σοφέ, ἐν καρδίᾳ σου
τῇ Ἐκκλησίᾳ γέγονας
ὡς ποταμὸς Θεοῦ,
πληρωθεὶς διδαγμάτων,

* Συνέχεια ἀπὸ σελ. 68—70.

καὶ ταύτης καταρδεύεις,
πάτερ τοὺς αὐλακας.

Χρῖσμα τῇ σῇ

πνεύματι θείῳ σεπτῇ κορυφῇ
ἐκκενωθέν, Ταράσιε,
ἐπὶ τὸν πώγωνα
δαψιλῶς καὶ τὴν ὦαν
κατέβη τῆς στολῆς σου
ὡς δρόσος ἡ Ἀερμών.

Ἰδρῶτι σῷ

Πάντα παθῶν τὰ σκιρτήματα
καὶ ἐγκρατείας ἔρωτι
μετεστοιχείωσας
τῆς σαρκὸς τὸ ὑλῶδες
πρὸς τὴν τῆς ἀπαθείας,
πάτερ, ἀκρώρειαν.

Θεοτοκίον.

Ἰδοὺ φησὶν

ὁ Ἡσαΐας, παρθένε ἀγνή,
βουλῆς μεγάλης ἄγγελον
ἐν τῇ ιηδύι σου
συλλαβοῦσα ἀσπόρως
καὶ τέτοκας καὶ σφύζῃ
μετὰ τὸν τόκον, ἀγνή.

ᾠδὴ β'. Ἰδετε, ἴδετε, * ὅτι ἐγὼ εἰμι * ὁ ἐν θαλάσσῃ.

Ἐν τῇ ποικίλῃ σου

ράβδῳ τῆς πίστεως
ἐπὶ νομὰς τὴν ποιμνὴν
καὶ ἐγκρατείας ἐφ' ὕδωρ
καλῶς ἐξέθρεψας·
διὸ τῶν ἐπισήμων
κερδάνας τὴν πληθύν,
τὴν τῶν ἀσκήμων, θεουργέ,
ἀπεπέμψω ἀγέλην
καὶ πλοῦτον ὡς Ἰακώβ
εἰς πλάτος εὐπορήσας.

Ῥαδίως ἤνυσας,

πάτερ, τὴν φέρουσαν
συνεκτικὴν πορείαν
εἰς τὰς αὐλούς χορείας
καὶ πρὸς τὰς ἄνω μονάς·
δεξιῶς γὰρ ἐλάβου
ὁδοῦ τῆς δεξιᾶς·
διεστραμμένας δὲ εἰδὼς
τὰς ἐτέρως φερούσας

ἐχώρησας πρὸς αὐτὰ
Θεοῦ τὰ βασίλεια.

Ἡ πρὸς τὸν ἔλεον
στοργή σου ἄπλετος.
δι' ἧς ἐδείχθης, πάτερ,
τροφή πεινῶντων ἀπάντων
καὶ προστασία χηρῶν.
ὅθεν πάντες καλοῦμεν
βαλάντιον¹ χρυσοῦν
τῆς προαιρέσεως τῆς σῆς
τὴν ἀστράπτουσαν αἴγλην,
σκεδάζουσιν ἀληθῶς
πενήτων κατήφειαν.

Θεοτοκίον.

Ἡ διὰ πνεύματος
θείου ἐπίπνοια
ἐν τοῖς προφήταις πάλαι
πολυωνύμως φωνοῦσα
σέ προετύπου, σεμνή.
στάμνον γὰρ καὶ λυχνίαν,
καὶ ράβδον καὶ σκηνήν,
καὶ βάτον ἄφλεκτον πυρί.
καὶ νεφέλην καὶ πλάκας,
καὶ ὄρος καὶ κιβωτόν,
τρανώς προηγόρευσαν.

ῥδ' γ'. «Σπερέωσον ἡμᾶς * ἐν σοί, Κύριε».

Ἀπάσης στηριγμὸς
καρδίας γέγονας
τῷ ἄρτῳ * τῶν λόγων σου, ιεράρχα.
ίλαρύνων δὲ ὡς ἔλαιον
κατευφραίνεις ὡς οἶνος τὰς καρδίας
ἡμῶν.

Θερμότητι φρενῶν
καὶ ζήλῳ πίστεως
πατέρων * γενόμενος κορυφαῖος,
τῶν αἱρέσεων τὴν ἔνστασιν
ὡς ὑπάρχουσιν πύλην Ἰδοῦ ἐθραύ-
σας.

Ἐπάρας πρὸς Θεὸν
ὀσίας χεῖράς σου
εἰρήνην * τῇ ποιμνῇ σου ἐμνηστεύσω.
διὸ καὶ πρὸς ἀστασίαστον
κληρουχίαν τὴν ἄνω ἐσαββάτισας.

1. Κωδ. βαλλάντιον.

Ὁ βίος ἱερός.

ὁ λόγος ἔνθεος,
ἡ πρᾶξις * τὸ θεῖον δεξιουμένη.
ἀναβάσεις ἐν καρδίᾳ σου
ἀληθοῦς θεωρίας ἐθυσάυρισας.

Θεοτοκίον.

Ὁ ξένος τοκετός,
ἡ ξένη πρόοδος
ἐν μήτρᾳ * καινίζεται τῆς παρθένου
καὶ τὴν φύσιν ὀλισθήσασαν
εἰς φθορὰν ἐξ ἀπάτης ἀνεκτήσατο.

ῥδ' δ'. «Ἰμῶ σε, * ἀκοῇ γάρ, Κύριε».

Ἰδῶσιν * εὐσεβείας ἔσπριρας
θεῖον λόγον τῇ Ἐκκλησίᾳ
καὶ θερίσας ἄσταχυν,
Ταράσιε, ὀρθοδοξίας
ἐν γῇ * τῶν πραέων κατεσκήνωσας
καὶ σὺν αὐτοῖς ἀγάλλῃ εὐφραινόμενος.

Ὁν εἶπεν * Ἡσαΐας, ὅσιε,
θεῖον φόβον ἐν τῇ γαστρί σου
συνέλαβες πνεύματι
καὶ τέτοκας τῇ Ἐκκλησίᾳ.
δι' οὗ * τῶν αἱρέσεων τὰ ἔκγονα
ἐδαφιοῦνται πέτρα τῇ τῆς πίστεως.

Τῇ χύσει * τῶν δακρύων, ὅσιε,
ἀπενίψω σου τὰς κηλίδας
καὶ πρὸς πηγὴν ἔφθασας,
ἐν ᾗ τῆς ἀμβροσίας πόμα
τρυφῆς * αἰδίου προχεόμενον
τῶν ὀρεκτῶν σοι ὤφθη τὸ ἀκρότατον.

Ἀνάψας * τὴν σαυτοῦ προαίρεσιν
τῷ ἐλαίῳ τῆς εὐποιίας
ἀνύστακτος γέγονας
τοῖς πένησι λαμπάς, παμμάκαρ.
διὸ * τοῦ νυμφῶνός σοι τὴν εἴσοδον
Χριστὸς σὺν ταῖς παρθένοις προεξέ-
νησε.

Θεοτοκίον.

Ἀρρήτως * χωρηθεῖς, πανάμωμε,
θεῖος λόγος ἐν τῇ γαστρί σου
προέρχεται σύμμορφος
ἀτρέπτως τοῦ βροτείου γένους.
αὐτὸν » ὑπὲρ δούλων σου δυσώπει αἰ-
ἐκ τῶν κινδύνων σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡ-
μῶν.

ῥδὴ ε'. «Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγὸς * καὶ τῶν αἰώνων».

Ῥώμη τῶν λόγων σου
τὸ ἀσθενὲς τῶν ἀσεβῶν ἤλεγξας
καὶ τῷ δεσμῷ * συζεύξας τὴν ποιμνὴν
τῆς θείας ἀγάπης * ἐλπίδι καὶ πίστει
φυλάττεις ἀλώβητον.

Ἀποσεισάμενος
δι' ἐγκρατείας τὴν τρυφὴν ἔθρεψας
σοῦ τὴν ψυχὴν, * ὀψώνιον ἔχων
συντόνους προσευχάς, * μελέτην τε
θείαν
ὑποῦσαν ταπείνωσιν.

Σαγήνη τῶν λόγων σου
τῆς ἀσεβείας συλλαβὼν δόγματα
τῇ τμητικῇ * μαχαίρᾳ τοῦ λόγου
ἀνείλες εὐσεβῶς * καὶ τῆς Ἐκκλησίας
τὴν θύραν¹ ἐπλάτυνας.

Σὺ τὸν χιτῶνα, σοφέ,
τῆς Ἐκκλησίας πατρικῶς ὕφανας,
ἐν ᾧ Χριστοῦ * σεπτὸν χαρακτήρα
στηλώσας τῇ πίστει * τῆς ὀρθοδοξίας
ἐτράνωσας δόγματα.

ΘΕΟΤΟΚΙΟΝ.

Σὲ προστασίαν, ἀγνή,
καὶ τῆς ἐλπίδος ἀσφαλὲς ἄγκυραν
καὶ συνοχὴν * καὶ σκέπην καὶ τείχος
κέκτήμεθα πάντες * καὶ πρὸς βασι-
λείας²
εἰσάγουσαν γέφυραν.

ῥδὴ ε'. «Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλοῦμενος».

Ἱερεῖον καὶ θύτης γενόμενος
ἔπεσας³ σαυτὸν τῷ Θεῷ διὰ πίστεως
καὶ συντηρεῖς ἀναίμακτον
τῆς λατρείας αὐτῷ τὴν τελείωσιν.

Ὁ καρπὸς εὐθηνήσας τῶν ἔργων σου
ἅπασαν καρδίαν πενήτων ἠγάθυνε·
διὸ καὶ δένδρον ἅπαντες
ζωηρόν σε καλοῦμεν, Ταράσιε.

Νῦν εἰς ἄληκτον δόξαν ἀπάρας ἐκ γῆς
τὴν ὑλομανοῦσαν τοῖς πάθεσιν, ὅσιε,

1. κῶδ. θήραν.

2. κῶδ. βασιλείαν.

3. οὕτως ἐν τῷ κώδει· ἀλλὰ διορθωτέον νομίζω τὸ
ἔπεισας εἰς ἔθυσας.

τῇ ἐμμελεῖ καθάρσει σου
τῆς πρεσβείας ψυχὴν μου θεραπεύσυν.

Ἀποξέσας τὸν ὄγκον τοῦ γράμματος
τῇ τῶν νοημάτων βαθείᾳ λεπτότητι
τῇ Ἐκκλησίᾳ γέγονας
ὀξυγράφος, Ταράσιε, κάλαμος.

ΘΕΟΤΟΚΙΟΝ.

Ἀπορία καλύπτει τὸν τόκον σου·
ξένως γὰρ θηλάζεις, παρθένε, τὸν ἄ-
σπορον
καὶ γαλουχεῖς τὸν ἄυλον
καὶ ἀγκάλαις συνέχεις τὸν κτίστην σου.

ῥδὴ ζ'. «Εἰκόνας χρυσῆς * ἐν πεδίῳ Δεειρά».

Σοφίας κρατῆρ
ἀνεδείχθης ἀρεταῖς πληρούμενος,
καὶ συγκαλέσας τῷ κηρύγματι
τῆς ὑψηλῆς πολιτείας σου
ἡδυνας τὴν ποιμνὴν, θεόφρον,
καὶ σὺν αὐτῇ, πάτερ, ἔκρατες
«Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς
ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν».

Μονὰς τῶν ἐκεῖ
καὶ τὰς λήξεις ἐν τιμῇ προέφθασας,
καὶ συναγάλλῃ τῷ Κυρίῳ σου
καὶ συνευφραίνῃ καὶ γέγηθας·
ὅθεν σε τιμῶντες, παμμάκαρ,
ἐν παρρησίᾳ κραυγάζομεν·
«Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς
ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν».

Ἀνδρεία φρενῶν
ἔζωσμένος τὴν ὀσφύν, Ταράσιε,
καὶ διὰ βίου στολισάμενος
τὴν ἀμπεχόνην τῆς πίστεως
ἐν τῇ εὐωχίᾳ τῇ ἄνω
τοῦ βασιλέως εἰσέδραμες,
«Εὐλογητὸς εἶ ἐκβοῶν
Θεὸς ὁ τῶν πατέρων».

ΘΕΟΤΟΚΙΟΝ

Ἀπάτωρ ἐκ σοῦ
ὁ ἀμήτωρ ἐκ πατρὸς προέρχεται,
καὶ τῆς ἀγνείας σου τὰ σήμαντρα
διατηρήσας ἀλώβητα
ἔδειξεν ἀλόχευτον τόκον
καὶ παρθενίαν ἀμόλυντον·

καινοτομεῖται γὰρ ἐν σοὶ
νόμος κυήσεως.

Ῥδὴ η'. «Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός».

Σὺ ὡς νεφέλη πρωΐνῃ
καὶ ὡς στάζουσα σταγῶν
καὶ δρόσος ὥφθης·
εὐποιίας γὰρ πλοῦτον
ἐγκυμονήσας ἐν γῇ
πεινῶντων * καρδίας ἐλίπανας
καὶ φαιδρὰν ἀνήψας
Χριστῷ ψυχῆς λαμπάδα.

Ἱεραρχίας τὴν στολὴν
τῷ τῶν ἔργων σου φωτὶ
λαμπρύνας ὥφθης
σωφροσύνης κλειδοῦχος,
τῆς ἐγκρατείας τρυφή,
τῆς ὄντως * προσευχῆς διδάσκαλος
καὶ τῆς μετανοίας
ὁδηγὸς καὶ νόμος βίου.

Μεταμελείας ὁ καιρὸς
μετανοίας τὸν καρπὸν προβάλλεται
καὶ συκῆς τῆς ἀκάρπου
τὴν ἐκτομὴν ἀπειλεῖ·
ψυχὴ μου, * τὴν ἀρὰν πτοήθητι,
θρέψον δὲ Χριστὸν
ἀρετῶν τῇ εὐκαρπία.

Θεοτοκίον.

Μὴ ἐπελάθῃ τῆς φωνῆς,
προστασία φοβερὰ, τῶν ἱκετῶν σου,
ἀλλ' ἐκ πάσης ὁδύνης
ταῖς ἱκεσίαις ταῖς σαῖς
καὶ πάσης * ἀπειλῆς ἐξάρπασον·
κάμπτει γὰρ ἡ σὴ
μητρικὴ Θεὸν πρεσβεία.

Ῥδὴ θ'. «Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, * τὸν ἀρρήτῳ».

Ἐναπεμάραντας, πάτερ
μεθοδείας καὶ βέλη
πυρὶ τῆς ἐγκρατείας τοῦ ἐχθροῦ,
καὶ τῆς ἀγνείας τῷ ἄνθρακι
τῆς σαρκὸς τὴν ὑλώδη
μανίαν πυρπολήσας ἀληθῶς
τῆς ἐκεῖ φωταυγίας,
Ταράσιε, ἡξίωσαι.

Λειποτακτήσας οὐδόλως
ἀσθενείας ναρκώσει
τοῖς θείοις ἐνετρύφας δαψιλῶς·
οὐ γὰρ τὸ γῆρας προέκρινας
τὴν καθέδραν προβλέπων,
ὡς ἔφη Δανιήλ, τοῦ παλαιοῦ,
ἀλλ' ὑπερείδες, πάτερ,
ἐν κόποις τὴν ἀσθένειαν.

Πατριαρχῶν ἐν χορείᾳ
αὐλιζόμενος μέλπεις
τὸ ᾄσμα τῶν ἀγγέλων σὺν αὐτοῖς·
« Ἄγιος, ἄγιος, ἄγιος
ὁ Πατὴρ ὁ γεννήτωρ,
Τίος ὁ γεννηθεὶς καὶ τὸ Πνεῦμα
προῖον ἀμερίστως·
Τριάς ἀγία, δόξα σοι ».

Ὡς εἰσελθὼν εἰς τὸν ἄνω
(μετὰ Παύλου βοῶμεν),
παρμάκαρ, τοῦ Θεοῦ σαββατισμὸν
τῇ Ἐκκλησίᾳ τὸ ἄσειστον,
βασιλεῦσι τὸ νῦκος,
ἡμῖν δὲ δωρηθῆναι ἱλασμὸν
τοῖς τιμῶσί σε πόθῳ,
Ταράσιε, ἐξαίτησαι.

Θεοτοκίον.

Σωματωθεὶς ἀπορρήτως
ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων
ὡς ἥλιος ἐπέφανεν ἡμῖν,
πάνανγι μῆτερ ἀνύμφευτε,
τῶν αἰώνων ἀπάντων
ὁ πρὶν Πατρὶ συνάναρχος Τίος,
καὶ τὸ σκότος διώξας¹

1. κῶδ. διόξας.

ἐφώτισε τὰ σύμπαντα.

Ἐν Γαλᾷ τῆς Κριμαίας.

Α. Π.-Κεραμεύς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι καὶ ἐν. λαβέ-
στατοι ἱερεῖς τῶν ἐνοριῶν Πόλεως,
Γαλατᾶ καὶ Καταστέρου,

Ἀπὸ μακροῦ τοῦ χρόνου ἡ Π. Κ. Ἐκκλησιαστ. Ἐπι-
τροπὴ παρακολουθοῦσα τὰ κατὰ τὸ κήρυγμα τοῦ ἐπ' ἐκκλη-
σίας θείου λόγου, μετὰ πόνου ψυχῆς παρετήρησεν ὅτι, ἐξαιρέ-

σει ἐνίων προΐσταμένων ἱεροκλήρων οἱ λοιποὶ, τῶν θεολόγων εἴτε προΐσταμένων, εἴτε ἐφημερίων, λογίζονται ὡς πάρεργον τὸ ἱερὸν τοῦτον καὶ ἀπαραίτητον χρέος, καὶ διὰ τοῦτο σπανίως ἀνέρχονται τὴν ἱερὴν ἀμβώνα, καὶ πρὸς μεγίστην θλίψιν καὶ ζημίαν τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματατος σιγᾷ ἐν ταῖς ἐνορίαις αὐτῶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, καίτοι ἐπανειλημμένως συνεστάθη αὐτοῖς ἡ ἀκριβὴς τοῦ καθήκοντος τούτου ἐκπλήρωσις. Εἰς τοῦ κακοῦ τούτου τὴν θεραπείαν ἀποβλέπουσα ἡ ἐν λόγῳ Ἐπιτροπὴ ἀφ' ἐνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐκπληροῦσα ἰδιαιτέραν τῆς Αὐτοῦ Θεοτάτης Πανηγυρίτης τοῦ προσκυνητοῦ ἡμῶν Δεσπότη ἐπιθυμίαν πρὸς τὴν ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλειτέραν ἐξάπλωσιν τοῦ ἱεροῦ κηρύγματος καὶ λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν ὅτι διὰ τοῦτο ἀκριβῶς καὶ προετιμήθησαν ἐν τοῖς διορισμοῖς εἰς τὰς ἀνωτέρας καὶ καλλιτέρας τῶν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ ἱερατικῶν θέσεων οἱ ἐν λόγῳ θεολόγοι ἱερεῖς, ἔγνω, ὅπως διὰ τελευταίαν φορὰν ἐπιστήσῃ τὴν προτοχὴν τῶν θεολόγων ἱερέων καὶ ἱεροκλήρων, μετὰ τῆς προσεπιδηλώσεως ὅτι αὐστηρὰ ἐπενεχθήσεται ἡ ποινὴ κατὰ τοῦ παραβάτου τῆς ἀξιοχρεώ προνοίᾳ ληφθείσης ταύτης ἐκκλησιαστικῆς ἀποράσεως. Πεισθητοὶ ἐπὶ τὸν ζῆλον καὶ τὴν προθυμίαν τῶν θεολόγων ἱερέων οὐδαμῶς ἀμφιβάλλομεν ὅτι πάντες συμμορφωθήσονται αὐστηρῶς τῇ διατάξει ταύτῃ πρὸς χαρὰν ἁδολον καὶ πατρικὴν τοῦ προσκυνητοῦ ἡμῶν Δεσπότη καὶ Πατριάρχου, οὗ τὰς παναγίας εὐχὰς διαβιβάζοντες ὑμῖν εὐχόμεθα ὅπως ᾗτε ὑγιαίνοντες ἐν Κυρίῳ.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 19 Ἰανουαρίου 1902.

† ὁ Μ. Πρωτοδύκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Θεοφιλέστατοι ἐπίσκοποι καὶ εὐλαβέστατοι ἱερεῖς
οἱ προΐσταίμενοι τῶν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ
Κωρ]πόλεως ἱερῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἀριθμ. } πρωτ. 1161
 } δεκπερ. 620

Πᾶσα κοινωνία ἐθνομουμένη ἀνυσιμώτατόν τι λογίζεται, τὴν ἀκριβὴ τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων καταγραφὴν, ἐξ ἧς σπουδαιότατα πολλάκις ἐξήρτηνται τῶν πολιτῶν συμφέροντα· διὸ καὶ ἀνέκαθεν μὲν τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον πολλὴν ἀείποτε κατέβαλλε τὴν φροντίδα πρὸς τακτικὴν τῶν ληξιαρχικῶν βιβλίων τήρησιν, μάλιστα δὲ πρὸς πάντες ἡδὴ ἐτῶν, ἀποφάσει τοῦ ἐντίμου Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου, τὴν ὑπ' ἀριθμ. Πρωτ. 404 καὶ ἡμερομηνίαν 16 Ἰανουαρίου 1897 ἀπέλυσε τῆς Μ. Πρωτοσυγκλήδας ἐγκύκλιον, δι' ἧς πάντες οἱ τῶν τῆς ἀρχιεπισκοπῆς ἐνορίων προΐσταίμενοι διατάσσοντο ἵνα πιστῶς συμμορφωθῶσι τῷ τότε ἀρμοδίως ψηφισθέντι Κανονισμῷ τοῦ Πατριαρχικοῦ Ληξιαρχείου. Ἐπειδὴ ὅμως ὑπὸ τοῦ διαρρέσαντος ἔκτοτε χρόνου καὶ τινες ἐλλείψεις ἐν αὐτῷ κείμεναι κατεδείχθησαν, εὐκαιρὸν ἐλογίσθη ὑπὸ τῆς ἡμετέρας ἀνωτάτης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς ὅπως ἐπενεχθῶσιν αἱ ὑπὸ τῆς πείρας ἐνδεικνύμεναι βελτιώσεις καὶ προσθήκαι εἰς τὸν κανονισμόν, τὸν καθορίζοντα τὰς διατυπώσεις, καθ' ἃς εἰσὶν ἐκτελεστέαι ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ κλήρου αἱ θρησκευτικαὶ αὐταὶ πράξεις τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας. Οὕτω δὲ Συνδικῶς ἐνεκρίθησαν καὶ ὑπὸ τῆς Α. Θ. Πανηγυρίτης, τοῦ πνευματικῆς καὶ προσκυνητοῦ ἡμῶν αὐ-

θέντου καὶ Δεσπότη, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ἐπεκυρώθησαν αἱ ἐξῆς διατάξεις.

Α'] Τὰ διπλότυπα τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων, ἥτοι βαπτίσεων, γάμων καὶ κηδεῶν μετὰ τὴν σφράγισιν διὰ τῆς σφραγίδος τοῦ Πατριαρχικοῦ Ληξιαρχικοῦ Γραφείου καὶ τὴν ἀρίθμησιν αὐτῶν παραδίδονται ἐπὶ ἀποδείξει παραλαβῆς τοῖς ἀρχιερατικῶς ἢ ἱερατικῶς προΐσταμένοις, οἵτινες εἰσὶν ὑπεύθυνοι διὰ πᾶσαν τὴν ἐφεξῆς διατάξεων παράβασιν.

Β'] Μετὰ τὴν ἐπὶ βαπτίσει ἢ γάμῳ ἢ θανάτῳ εὐλογίαν ὁ τὰ σχετικὰ διπλότυπα τῶν καταχωρεῖ ἀμέσως τὴν πρᾶξιν ἐν τε τῷ διπλοτύπῳ καὶ ἐν τῷ στελέχει, συμπληρῶν ἐπακριβῶς τὰ κενὰ αὐτῶν μέρη κατὰ τὰς ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Πατριαρχικοῦ Ληξιαρχείου δεδομένας αὐτῷ προφορικὰς ὁδηγίας, καὶ ὑπογράφων πρότερος αὐτῶν φροντίζει ὅπως σύναμα προσυπογράψωσι καὶ δύο μάρτυρες, πρὸς δὲ τούτοις καὶ ὁ ἀνάδοχος μὲν ἐν βαπτίσει, ὁ παράνυμφος δὲ ἐν γάμῳ, καὶ ἐκκόπτων ἀπὸ τοῦ στελέχους παραδίδωσιν ἀμέσως καὶ ἐπὶ ποινῇ προστίμου τὸ σχετικὸν διπλότυπον τῷ ἐνδιαφερομένῳ προσώπῳ, εἰσπράττων ἀμέσως καὶ τὸ νενομισμένον τῆς ἐγγραφῆς δικαίωμα.

Γ'] Τὸ συνωδὸν τῇ ἐν ἰσχύϊ διατιμῆσει τῶν Πατριαρχείων εἰσπραττόμενον οὕτως δικαίωμα ἐγγραφῆς διὰ πᾶσαν πρᾶξιν βαπτίσεως, γάμου καὶ θανάτου, σημειοῦται ἀμέσως ἐν τῷ στελέχει τοῦ διπλοτύπου καὶ βεβαιοῦται διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ καταβάλλοντος τὸ δικαίωμα· ἐν περιπτώσει δὲ ἀποδεδειγμένης τῶν ἐνδιαφερομένων πενίας τὸ διπλότυπον ἐκδίδεται δωρεάν, ἐὰν ὅμως πρότερον διὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, προσυπογραφούσης ὀπισθεν τοῦ στελέχους τοῦ διπλοτύπου, βεβαιωθῇ ἡ τε πενία τοῦ ἐνδιαφερομένου καὶ ὅτι οὐδεμίαν ἔλαβεν οὔτε τὸ ταμεῖον τῆς Ἱερᾶς Ἐκκλησίας οὔτε ὁ τὴν πρᾶξιν εὐλογήσας ἱερεὺς ἀμοιβήν.

Δ'] Ὅσον ἀφορᾷ εἰδικῶς εἰς τὰς πράξεις τῶν γάμων, ὁσάκις τὰ ληξιαρχικὰ δικαίωματα ἔτυχον καταβληθέντα κατὰ τὸ σύνθημα ἀμέσως τῷ Ἐθνικῷ Ταμεῖῳ, ἅμα δηλονότι τῇ ἐκ τῶν Πατριαρχείων λήψει τῆς ἀδείας τοῦ γάμου, οἱ συντάσσοντες τὰ διπλότυπα πιστοποιητικὰ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου οὐδὲν ἀπαιτοῦσιν πρόσθετον δικαίωμα, ἀλλὰ λαμβάνοντες παρὰ τοῦ ἐνδιαφερομένου τὴν σχετικὴν τοῦ Ἐθνικοῦ Ταμεῖου ἀποδείξιν ταύτην εἰς τὸ Πατριαρχικὸν Ληξιαρχεῖον.

Ε'] Οἱ κατ' ἐνορίας προΐσταίμενοι ἅμα τῇ συμπληρώσει τῶν τοῦ ληξιαρχικοῦ βιβλίου σελίδων ἢ, ἂν μὴ ἔτυχον ταῦτα συμπληρωθέντα, ἀνὰ πέντε τρίμηνον φέροντες παραδίδουσι τῷ μὲν Ἐθνικῷ Ταμεῖῳ ἀπέναντι τακτικῆς ἀποδείξεως τὰ διὰ τὰς ληξιαρχικὰς πράξεις ὑπ' αὐτῶν εἰσπραχθέντα τέλη, τῷ δὲ Ληξιαρχικῷ Γραφείῳ τὰ στελέχη τῶν διπλοτύπων καὶ αἰθὺς ἐπὶ ἀποδείξει, ἵνα αἱ ἐν αὐτοῖς πράξεις μεταγραφῶσι καὶ καταχωρισθῶσιν ἐν τῷ γενικῷ τῶν Πατριαρχείων Μητρώῳ.

ΣΤ'] Ἀπαγορεύεται αὐστηρότητα καὶ ἐπὶ ποινῇ ἀμέσου καὶ ἀμετακλήτου παύσεως τοῖς τε προΐσταμένοις καὶ τοῖς ἐπιτρόποις ἢ ἐκδοσίς νέων χειρογράφων πιστοποιητικῶν οἷας δή-τινος ληξιαρχικῆς πράξεως· ὅσοι δὲ ἐνδιαφερόμενοι ἔτυχον ὅπως δὴ ποτε ἀπολέσαντες τὰ ὑπὲρ αὐτῶν τέως ἐκδοθέντα ἔντυπα πιστοποιητικὰ παραπέμπονται εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, ἵνα δι' ἀναφορὰς ἐξαιτήσωνται τὴν ἐκδοσὶν ὑπὸ τοῦ Ληξιαρχικοῦ Γραφείου τοῦ ἀναγκαιοῦντος αὐτοῖς χειρογράφου πιστοποιητικοῦ, ἐκ τοῦ γενικοῦ Μητρώου ἐξηγμένου καὶ ἀρμοδίως κεχωρημένου.

Ζ'] Ὁμοίως ἀπαγορεύονται τὰ ξέσματα, τὰ χάσματα, αἱ διὰ μολυβδοχονδύλου σημειώσεις καὶ πᾶσα ἐν τοῖς διπλοτύποις

ἡ καὶ ἐν τοῖς στελέχεσι παρέγγραπτος δῆλσις, τηρουμένων κα-
θαρῶν τῶν διπλοτύπων καὶ συμπληρουμένων τῶν κενῶν μερῶν
αὐτῶν διὰ μελάνης ἐνός δι' ἐκάστην πρᾶξιν εἶδους καὶ διὰ γρα-
φῆς ἐ' ἀναγνώστου καὶ τῆς αὐτῆς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

Η'] Ὁ τὸ διπλότυπον τῆς βαπτίσεως ἐκδίδους ἀρχιερεὺς
ἢ ἱερεὺς τότε μόνον προστίθῃσιν ἐν ἀρχῇ τοῦ διπλοτύπου τὴν
«ἐκ τῶν νομίμων συζύγων», ἐὰν ζητήσῃ καὶ ἴδῃ τὸ πιστοποιη-
τικὸν τοῦ γάμου τῶν γονέων τοῦ βαπτιζομένου, καὶ πεισθῇ οὖ-
τως ὅτι νόμιμος καὶ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὑψολογημένος ὑφίστα-
ται μεταξύ αὐτῶν γάμος· ἐὰν δὲ μὴ ἐπιδείξωσι τὸ πιστοποιη-
τικὸν τοῦ ἑαυτῶν γάμου οἱ λεγόμενοι γονεῖς τοῦ παιδίου, μὴδὲ
διατελώσιν ἄρα ὄντες νόμιμοι σύζυγοι, τότε, ἐπειδὴ κατὰ τοὺς
Ἐκκλησιαστικοὺς νόμους καὶ κανόνας, μὴ ὑφιστάμενος νομίμου
γάμου, οὐδαμῶς ἐπιτρέπεται ἡ τῆς πατρότητος ἀναζήτησις, ὅ-
τὸ διπλότυπον ἐκδίδους περιορίζεται γράφων μόνον τὸ ὄνομα τῆς
μητρὸς τοῦ παιδίου, ἐὰν βεβαίως δηλωθῇ αὐτῷ τοῦτο, μὴδε-
μίαν ἀπολύτως ποιοῦμενος μνείαν, μήτε ἐν τῷ ἐκκοπτομένῳ
τμήματι, μήτε ἐν τῷ στελέχει τοῦ διπλοτύπου τοῦ ὀνόματος τοῦ
νομιζομένου πατρός, ὅσον καὶ ἐὰν οὗτος ἐπιμένῃ ἐξαίτουμένος
τὴν ἀναγραφὴν τοῦ ἑαυτοῦ ὀνόματος.

Θ'] Ἐάν τις τῶν τὰ ληξιαρχικὰ τηρούντων διπλότυπα φω-
ραθῇ καταγράφας ἐν αὐτοῖς πρᾶξιν, εἴτε ὑφ' ἑαυτοῦ, εἴτε ὑπ'
ἄλλου, ἐν προγενεστέρω ὅμως χρόνῳ τελεσθεῖσαν, οὗτος, ὡς οἴο-
ναι πλαστογραφίαν διαπράττων, καταγγελλήσεται πρὸ τῆς ἀρ-
μοδίου Ἐκκλησιαστ. ἀρχῆς, πρὸς ἐπιβολὴν κατ' αὐτοῦ τῆς
ὑπὸ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κανόνων προβλεπομένης διὰ τοιαύ-
την πρᾶξιν παραδειγματικῆς ποινῆς· ἵνα ὅμως μὴ στερηθῶσι
τῶν ἑαυτῶν δικαιωμάτων καὶ οἱ διὰ καιρικὰς περιστάσεις καὶ
ἐν ἀρχαιοτέροις χρόνοις μὴ τυχόντες τοῦ εὐτυχήματος τῆς ἐν τοῖς
ληξιαρχικοῖς βιβλίοις ἐγγγραφῆς τῶν ἐνδιαφερουσῶν αὐτῆς πρά-
ξεων βαπτίσεων μόνον καὶ θανάτων, ἐλήφθη ἐξαίρετικὴ ὑπὲρ
αὐτῶν πρόνοια ὅπως ἐπὶ τῇ ἐνώπιον τοῦ κατὰ καιρὸν Μ. Πρω-
τοσυγγέλλου, παρόντος καὶ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Ληξιαρχείου,
γιγνομένη ἐνόρκω διαβεβαίωσις τριῶν μαρτύρων χριστιανῶν ὀρ-
θοδόξων συντάσσεται πρακτικόν, πιστοποιοῦν ὅτι ἐγένετο ἐν χρό-
νῳ ὠρισμένῳ ἢ μὴ καταχωρισθεῖσα ἐν τοῖς ληξιαρχικοῖς βι-
βλίοις πρᾶξις, ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τοῦ οὕτως συντασσομένου καὶ
ὑπὸ πάντων τῶν ὡς ἄνω ἐν τῇ ὀρθοδόξῃ παραστάτων ὑπο-
γραφομένου πρακτικοῦ καταχωρίζεται μὲν πρότερον ἐν τῷ Γενι-
κῷ Μητρώφῳ ἢ ἐπαρκῶς οὕτως ἐν ἀποδειχθεῖσα ληξιαρχικῇ πρᾶ-
ξι, ἐκδίδεται δ' εἴτε ὑπὸ τοῦ Πατριαρχικοῦ Ληξιαρχείου τὸ
ἐν τέλει τοῦ ἄρθρου 5' τοῦ παρόντος κανονισμοῦ ἀναγραφόμενον
πιστοποιητικόν.

Ι'] Οἱ προϊστάμενοι, εἴτε εἰς ἄλλην μετατιθέμενοι ἐνορίαν,
εἴτε ὀριστικῶς ἀποχωροῦντες τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινου-
πόλεως, παραδίδουσι τῷ Πατριαρχικῷ Ληξιαρχεῖν ἅπαντα τὰ
παρ' αὐτοῖς τηρούμενα διπλότυπα, τελείως ἐξοφλοῦντες τοὺς
σχετικούς ἀπέναντι τοῦ Ἐθνικοῦ Ταμείου λογαριασμοὺς αὐτῶν,
ὅτε καὶ μόνον ἐπιτρέπεται τῷ Γραφεῖν τῆς Μ. Πρωτοσυγγελ-
λίας ἢ ἐκδοσις, εἴτε τῶν ἐπὶ μεταθέσει συστατηρίων, εἴτε τῶν
ἐπὶ τελείᾳ ἀποχωρήσει ἀπολυτηρίων γραμμάτων.

ΙΑ'] Ἐάν τις τῶν ἀρμοδίων ἀποδειχθῇ παραβάς μίαν
τῶν ἀνωτέρω διατάξεων, καταγγέλλεται ἀναλόγως τῆς φύσεως
τῆς ὑπ' αὐτοῦ τολμηθείσης παραβάσεως εἴτε πρὸ τοῦ ἐντίμου
Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου εἴτε πρὸ ἄλλης ἀρμοδίου Ἐκκλησιαστικῆς
ἀρχῆς, ὑφ' ἧς ὀρίζεται ἢ ἐπιβλητέα αὐτῷ διὰ τὴν παράβασιν
ταύτην ποινή.

Ταῦτα τοίνυν φέροντες εἰς γνῶσιν ὑμῶν ἁπάντων συνιστῶ-
μεν καὶ ἐντελλόμεθα ἵνα πιστῶς αὐτοῖς ἀκολουθῆτε.

Ἐπὶ δὲ τούτοις εἴητε ἐν Κυρίῳ ὑγιαίνοντες.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 13 Φεβρουαρίου 1902.

† ὁ Μ. Πρωτοδύκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

— Αἱ προτάσεις τῆς Α. Θ. Παναγιότητος. — Ἐν τῇ συ-
νοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς προπαρελθούσης Πέμπτης ἐλήφθησαν ὑπ'
ὄψει αἱ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 2 ε. ε. φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησιαστ. Ἀ-
ληθείας» δημοσιευθεῖσαι γνωσταὶ προτάσεις τῆς Α. Θ. Πανα-
γιότητος καὶ μετὰ τινὰ συζήτησιν ἐπ' αὐτῶν, καὶ ἰδίᾳ ἐπὶ
τῶν πρώτων τῶν ἀφωρισθῶν τὰς αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας,
ἐνεκρίθη ἡ σύνταξις τῶν προσηκόντων ἐγγράφων ἀνατεθεῖσα
εἰς ἐπιτροπὴν ἀπαρτιζομένην ἐκ τῶν πανοσιολογιωτάτων ἀρχι-
μανδριτῶν Φωτίου, ἀρχιεραρχαματέως τῆς ἀγίας καὶ ἱερᾶς Συ-
νόδου, Γρηγορίου Κωνσταντινίδου, Μ. Ἱεροκλήρυκος τῆς Μ.
Ἐκκλησίας, Κωνσταντίνου Βοντζαλίδου, νομικοῦ συμβούλου
τῶν Πατριαρχείων, τοῦ ἱερολογιωτάτου διακόνου Ἀθανασίου
Πιπέρᾳ, ἀρχισυντάκτου τῆς «Ἐκκλησιαστ. Ἀληθείας» καὶ
τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Α' πατριαρχ. Γραφείου κ. Ἰ. Ταντάλιδου.

— Συνεδρία δύο Σωματιῶν. — Τὰ δύο Διοικητικὰ τῆς
Ἐκκλησίας Σώματα συνελθόντα τῇ π. Δευτέρᾳ εἰς κοινὴν
συνεδρίαν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἴκου μὲν.
Πατριάρχου συνεσχέψαντο περὶ τοῦ εἰς αὐτὰ παραπεμφθέντος
προϋπολογισμοῦ τῶν Πατριαρχείων, λαβόντα ὑπ' ὄψει καὶ τὴν
σχετικὴν ἐκθεσὶν τῆς συνταξάσης αὐτὸν εἰσηγητικῆς ἐπιτρο-
πῆς.

— Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων. — Εὐχαρίστως ἀναγράφομεν,
ὅτι αἱ διεξαγόμεναι ἐνταῦθα ἐργασίαι πρὸς διακανόνισιν τῶν οἰ-
κονομικῶν τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων βαί-
νουσιν ὁμαλῶς εἰς τὸ εὐκατὸν πέρας. Ἡ ἐπὶ τινος σημείου
παρουσιασθεῖσα ἐσχάτως διαφωνία ἤρθη αἰσίως κατ' αὐτὰς,
πλήρους ἐπελθούσης ἐν αὐτῷ ὁμοφωνίας, ἔχομεν δὲ ἰσχυροὺς
λόγους νὰ πιστεύωμεν, ὅτι μετ' οὐ πολὺ ἀχθήσεται εἰς αἶσιον
πέρας καὶ τὸ ὅλον ἔργον τῆς διεξαγομένης ἀνορθωτικῆς ἐργα-
σίας τῶν οἰκονομικῶν τῆς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας, οὗ οἱ ἐνδιαφερό-
μενοι πλήρη κέκτηνται συναίσθησιν καὶ τὸ ἐπέργον τοῦ ὁποίου
ἐπανειλημμένως κατεδείχθη ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ ἡμετέρου
φύλλου.

— Ἐκλογή ἐπισκόπου Μυρέων. — Ὁ σεβασμ. μητροπο-
λίτης Ἀδριανουπόλεως Κύριλλος ἡτήσατο παρὰ τῆς Ἐκκλη-
σίας τὴν ἐκλογὴν βοηθοῦ ἐπισκόπου τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ. Ἡ
ἀγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτῆς τῆς παρελθούσης
Τρίτης λαβοῦσα ὑπ' ὄψει καὶ ἐγκρίνασα τὴν αἵτησιν προέβη
εἰς ἐκλογὴν τοιούτου. Προταθέντων τοίνυν ὑποψηφίων τῶν πα-
νοσιολ. Στεφάνου Δανιηλίδου, πρωτοσυγγέλλου τῆς Ἱ. Μητρο-
πόλεως Ἀδριανουπόλεως, Ἀθανασίου Λάσκαρη, προϊσταμένου
Βλάχκας καὶ Ἰωακείμ Γεωργιάδου ἀρχidiaκόνου τῆς Ἱ. Μη-
τροπόλεως Εἰσένης, καὶ μετὰ τὴν λῆξιν τῆς συνεδρίας, κατελ-
θόντων τῶν ἁγίων ἀρχιερέων ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ
ναῶ, ἐγένετο ἡ νενομισμένη ἱερὰ τῶν ψήφων τελετὴ καὶ ἐξελέ-
γη βοηθὸς ἐπίσκοπος ὑπὸ τὸν ψιλὸν τίτλον τῆς πάλαι ποτὲ
διαλαμψάσης ἐπισκοπῆς Μυρέων ὁ Στέφανος Δανιηλίδης.

— *Ἐκλογή μελῶν Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου.* — Ἐπιστάντος τοῦ προτέχοντος χρόνου, καθ' ὃν συνωδὰ τοῖς Γενικοῖς ἐθνικοῖς Κανονισμοῖς ἀντικαθίστανται τὰ τὴν διετὴ αὐτῶν περίοδον ἐν τῷ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίῳ συμπληροῦντα τέσσαρα λαϊκὰ μέλη αὐτοῦ, ἐξεδόθη ἡ σχετικὴ πατριαρχικὴ Ἀπόδειξις ὀρίζουσα ὡς ἡμέραν μὲν γενικῆς ἐκλογικῆς συνελεύσεως, συγκροτηθησομένης ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τὴν Ε' Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν, Μαρτίου 31 καὶ ὥραν 4ην π. μ. τουρκιστὶ, ἡμέραν δὲ ἐνοριακῶν συνελεύσεων πρὸς ἐκλογὴν τῶν ἐνοριακῶν ἀντιπροσώπων, συνωδὰ τῷ ἐκλογικῷ Κανονισμῷ, τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Οἱ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἀποχωροῦντες τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου εἰσὶν οἱ ἀξιοτίμοι κκ. Ἀντ. Σούρας, Ἰωάν. Μαμόπουλος, Σόλων Καζανόβας καὶ Ἰπποκράτης Ζαγανλάρης, ὡς οἱ δύο τελευταῖοι εἰσι καὶ αὐθις ἐκλεξιμοί.

— *Ἐπαρχία Δουίνου πόλεως.* — Ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ἀνεγνωσθὲν ἀναφορὰ κοινωτικῶν τιμῶν σωμάτων τῆς πόλεως Ἀργυροκαστροῦ, ὡς καὶ τινῶν ἐγκρίτων πολιτῶν, ἐξαιτησαμένων παρὰ τῆς Ἐκκλησίας τὴν ἀντικατάστασιν, εἰ δυνατόν, τοῦ μητροπολίτου αὐτῶν ὡς μέλους τῆς ἀγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου διὰ τὴν ἀρξομένην περίοδον. Ἡ ἀγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ὁμῶς ἐμμείνασα εἰς τὴν προτέραν ἀπόφασιν αὐτῆς τηλεγραφικῶς ἐνετείλατο τῷ εἰρημένῳ μητροπολίτῃ ὅπως ἐγκαίρως διευθετήσας τὰ κατ' αὐτὸν κατευθυνθῇ εἰς βασιλεύουσαν.

— *Μνημόσυνον Γκίκα.* — Τῆς ἐνταῦθα βασιλικῆς ρουμανικῆς πρεσβείας τελεσάσης προχθὲς ἐν τῷ ἐν Πέραν ἱερῷ ναῷ τῆς Ἀγίας Τριάδος μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου Ἀλεξάνδρου Γκίκα, πρεσβευτοῦ ἐνταῦθα, θανόντος δ' ἐσχάτως ἐν Παρίσις, ἐντολῇ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμένου Πατριάρχου Ἰωακείμ Γ' παρέστησαν κατὰ τὸ μνημόσυνον ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος Χρυσόστομος καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ Α' Πατριαρχικοῦ Γραφείου κ. Ἰωάν. Δ. Τανταλίδης.

Ἐν τῷ ναῷ παρέστη καὶ ἄπαν τὸ διπλωματικὸν σῶμα τῆς πόλεως ἡμῶν.

— *Λογαριασμοὶ Σταυροπηγιακῶν Μονῶν καὶ κτηματολόγια αὐτῶν.* — Τὸ ἐντιμὸν Δ. Ε. Μ. Συμβούλιον ἔντινι τῶν τελευταίων αὐτοῦ συνεδρίων λαθὼν ὑπ' ὅψει τὴν ἐκθεσιν τῆς ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν Πατριαρχείων ἐπιτροπῆς, θεωρούσης πρὸς ὅπως οἱ ὑπάρχοντες ἐτήσιοι ἀπὸ ἐτῶν λογαριασμοὶ τῶν Σταυροπηγιακῶν Μονῶν ὡς καὶ τὰ καταρτισθέντα ὑπὸ ἐπιτροπῶν, διορισθεισῶν ὑπὸ τῶν Πατριαρχείων κατὰ τόπους, ἰδίᾳ κατὰ τὸ 1875, κτηματολόγια αὐτῶν κωδικοποιηθῶσι, προέβη εἰς τὸν διορισμὸν ἐδικοῦ ὑπαλλήλου, θεωρήσαν κατὰλληλον πρὸς τοῦτο, τοῦ ἀξιοτ. κ. Ἰωάννου Ἀσπριώτου, ἵνα ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ κ. Νικολάου Νικολαΐδου, ἐλεγκτοῦ τῶν ἐκκλησιαστικῶν λογαριασμῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, περισυλλέξῃ οὗτος τοὺς τε λογαριασμοὺς καὶ τὰ κτηματολόγια τῶν ρηθιστῶν μονῶν ἐν ἰδιαιτέροις κώδιξι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ περὶ αὐτῶν ἀκριβῆ ἰδέαν περὶ τῶν ὑπαρχουσῶν ἐλλείψεων, ὧν μετὰ ταῦτα δεόντως θὰ ἐπιδιωχθῇ ἡ συμπλήρωσις δι' ὧν ἡ Ἐκκλησία ἤθελεν ἐγκρίνη καὶ ἀποφασίσῃ μέτρων.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη καὶ ὁ διορισμὸς ὑποβληθέντες εἰς τὰ Δύο Σώματα ἔτυχον τῆς προσηκούσης κυρώσεως.

— *Ἐπαρχία Μετσόβου.* — Γνωσθέντος τῇ ἀγίᾳ καὶ ἱερᾷ Συνόδῳ ὅτι θὰ βραδύνῃ εἰσέτι ἐπὶ τινι χρόνῳ ἡ εἰς Μετσόβον μετάβασις τοῦ θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου Περιστερᾶς Μελε-

τίου, ἅτε νῦν μολὶς ἀπὸ ἀσθενείας ἀναλαβόντος, ὥτινι, ὡς γνωστόν, ἐστὶν ἀνατεθειμένος ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὅπως ὑπὸ τὴν προεδρίαν αὐτοῦ διεξαχθῇ ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἐξάρχου, ἐπείγει δὲ ἡ ἐκλογὴ ἐφορείας ἐν Μετσόβῳ, ἐνεκρίθη συνοδικῶς τῇ παρελθούσῃ Τρίτῃ ἵνα ὁ αὐτόθι προσωρινὸς ἀρχιερατικὸς ἐπιτροπος ἀρχίμ. Δωρόθεος διενεργήσῃ ὑπὸ τὴν προεδρίαν αὐτοῦ τὴν ἐκλογὴν τῆς Ἐφορείας διεξάγων συγχρόνως καὶ πᾶσαν ἄλλην ἐπείγουσαν ἐργασίαν μέχρι τῆς ἐκλογῆς τοῦ νέου ἐξάρχου.

— *Μορὴ ἀγίας Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτρίας.* — Ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ἀνεγνωσθὲν ἐκθεσις τοῦ Νικολάου Νικολαΐδου, ἐλεγκτοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν λογαριασμῶν, ἀφορῶσα τὴν ἐξέλεξιν τῆς διαχειρίσεως τῆς ἐν τῇ ἐπισκοπῇ Ἀρδαμερίου ἱερᾶς Μονῆς τῆς ἀγίας Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτρίας. Ἐκ ταύτης δὲ ἀφορμῆς λαβοῦσα ἡ ἀγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινε α) τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ ἐν τῇ Μονῇ ἡγουμένου, προσκαλουμένου τοιοῦτου εἰ δυνατόν, ἐξ Ἀγίου Ὄρους β) τὴν ἀπὸ τῆς Μονῆς ἀπομάχρυνσιν ἐνίων πατέρων καὶ γ) τὸν διορισμὸν Ἐπιτροπῆς συγκειμένης ἐκ τῶν ἐγκρίτων Θεσσαλονικῶν Τιμολέοντος Μαυρουδῆ, Τάσκου Παπαγεωργίου καὶ Κωνσταντίνου Τάττη, ἧτις ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Θεσσαλονίκης Ἀθανασίου θὰ προβῇ εἰς ἐξέτασιν τῶν λογαριασμῶν τῆς εἰρημένης Μονῆς καὶ ἐξέλεξιν τῶν χρῶν αὐτῆς.

— *Ἐμπορικὸν Λυκείον Στεφάνου Νούκα.* — Ὁ ἱερολογιώτατος κ. Στέφανος Νούκας, ἰδρυτὴς καὶ διευθυντὴς τοῦ ἐν τῇ πόλει Θεσσαλονίκης ἀπὸ τινῶν ἐτῶν εὐδοκίμως πάνυ καὶ κοινωφελῶς λειτουργούντος Ἑλληνικοῦ Ἐμπορικοῦ Λυκείου ἀφικόμενος πρὸς τινῶν ἡμερῶν εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἶκουμεν. Πατριάρχην. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ ταύτῃ ἡ Α. Ἱερολογιώτης τὸ μὲν ἐξέθηκε πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὰ κατὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ ἰδρυμάτος, εἰς ὃ φοιτῶσι νῦν περὶ τοὺς 96 μαθηταί, ὧν 55 οἰκότροφοι, 11 ἡμίτροφοι καὶ 30 ἐξωτερικοί, προσερχόμενοι ἐκ τῆς πόλεως Θεσσαλονίκης καὶ ἐκ διαφόρων ἄλλων ἐπαρχιῶν τοῦ Οἰκουμένου Ὁρόνου, τὸ δὲ ἐζήτησεν ὅπως ἡ Ἐκκλησία λάβῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτῆς τὸ ἐθνωφελὲς ἱδρυμα.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀνεκοίνωσε τὰ κατὰ τὸ παιδευτήριον τοῦτο τῇ ἀγίᾳ καὶ ἱερᾷ Συνόδῳ ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς παρελθούσης Πέμπτης, ἡ δὲ ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινεν ὅπως ἅμα μὲν ἐκφρασθῇ ἡ εὐαρέσκεια τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπιδαφίευσθωσιν αἱ εὐχαὶ καὶ εὐλογίαι τῷ ἱερολογιώτῳ ἰδρυτῇ καὶ διευθυντῇ τοῦ φυτωρίου Στεφάνῳ Νούκᾳ ἐπὶ τῷ κοινωφελεῖ τούτῳ ἔργῳ, ἅμα δὲ παρασχεθῇ ἡ προσήκουσα ἱθική συνδρομὴ τῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἀγορὰν κτιρίου ἰδιοκτητοῦ διὰ τὴν περαιτέρω εὐδωσιν καὶ προκοπὴν τοῦ εἰρημένου ἔργου.

— *Ἐπισκέψεις.* — Ἡ Α. Γ. ὁ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει παρεπιδημῶν ἡγεμὼν τῆς Σάμου Μιχαὴλ ἐφέντης Γρηγοριάδης κατῆλθε τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ εἰς Φανάριον πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμένου. Πατριάρχου, ὥτινι, ἀπόντι, ἀφῆκεν ἐπισκεπτήριον.

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐπεσκέψατο τὴν π. Κυριακὴν τὸν ἐρίτιμον ὁμογενῆ τραπέζτην Εὐστάθιον Εὐγενίδην καὶ τὴν εὐγενεστάτην χήραν Ἐλένην Γ. Ζαρίφη.

Ἡ Α. Θ. Π. ἡῤατο τῇ παρελθούσῃ Τρίτῃ τῇ Α. Ε. τῷ πρεσβευτῇ τῆς Ἑλλάδος Ν. Μαυροκορδάτῳ τὰ εἰκότα διὰ τοῦ Μ. Πρωτοσυγγέλλου Χρυσόστομου ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ εἰς βασιλεύουσιν ἐπανάδῳ αὐτοῦ.

Χθές ὡσαύτως ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμέν. Πατριάρχης διεβίβασε τὰς εὐχετηρίους προσήσεις αὐτοῦ τῇ Α. Ε. τῇ ἐνταῦθα πρεσβευτῇ τῆς Αὐστρίας βαρόνῳ Κάλιτς ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ἐπανόδῳ αὐτοῦ, διὰ τοῦ Μ. Πρωτοσυγγέλλου Χρυσοστόμου καὶ τοῦ κ. Ἰωάννου Δ. Τανταλίδου, Διευθυντοῦ τοῦ Α' Πατριαρχικοῦ Γραφείου.

Αὐθιγερὴν ἐπισκέψατο τὴν Α. Θ. Π. ὁ ἐνταῦθα ὑποπρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Ἑμμ. Ρικάκης.

Τὴν Α. Θ. Π. ἐπισκέψαντο ὡσαύτως προχθὲς αἱ ΑΑ. ΕΕ. ὁ Ἀλέξ. Καραθεοδωρῆ παῖς, ἀρχιμεταφραστὴς τῶν Ἀνακτόρων, Ἀλέξ. Παντζήρης βέης, βοηθὸς διευθυντῆς τῆς Ὁθωμ. Τραπεζίης, ὁ Γ. Φραγκλῆς ἐφέντης, ἀρχιμηχανικὸς τοῦ ὑπουργείου τῶν δημοσίων ἔργων. Ἐτι δὲ ὁ ἐνταῦθα ἡγεμονικὸς πράκτωρ τῆς Βουλγαρίας Ἰβάν Γκέσωφ.

— Ἐκκλησίαι πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους χριστιανούς. — Ἡ Ἐφοροεπιτροπὴ τῆς ἐν Καισαρείᾳ ἱεράς Ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Βασιλείου κατιδούσα τὴν σπουδαίαν ἀνάγκην τῆς ἐκ βάθρων ἀνεγέρσεως τοῦ τε ἐν Καισαρείᾳ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Βασιλείου, τοῦ ἐν τῇ πτωχοτάτῃ συνοικίᾳ Ἐξωπόλει κειμένου, καὶ τῆς περὶ αὐτὴν δημοτικῆς σχολῆς, ἣ ἀνεπάρκεια τῆς ὁποίας χρησιμεύει ὡς ἀφορμὴ πρὸς φοίτησιν τῶν ὀρθοδόξων παιδῶν εἰς προπαγανδικὰς σχολὰς, ἐποίησατο ἐσχάτως ἔκκλησιν πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ ὀρθοδόξους χριστιανούς καὶ ἰδίᾳ τοὺς Μικρασιάτας ἐξαιτουμένη τὴν ὁβολὴν ἐκάστου πρὸς θεραπείαν τῶν πρωτίστων τούτων ἀναγκῶν. Τῆς πρὸς τὸν θεοφίλῃ τούτον σκοπὸν ἀδείας χορηγηθείσης ὑπὸ τῆς Μ. Ἐκκλησίας εἰς τοὺς ἐκ τῆς μνημονευθείσης ἐπαρχίας ὀρωμένους, τὸν τε αἰδεσιμώτατον παπᾶ Βασίλειον καὶ τὴν φιλογενῆ ἱατρὸν Γεώργιον Εὐγενίδην, ὅπως ἐν τε τῇ ἀρχιεπισκοπῇ Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσι τῆς Μ. Ἀσίας ἐξαιτήσωνται τὸν ὁβολὴν τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν, προτρεπόμεθα ἵνα γενναιοφρόνως καταβάλλῃ ἕκαστος τὸν ὁβολὸν αὐτοῦ, ἐγγράφων ἰδιοχείρως τὸ προσφερόμενον ποσὸν, πεποιθὼς ὅτι δι' αὐτοῦ συντελεῖ εἰς εὐδωσιν ἱερωτάτου ἔργου.

— Μιχαὴλ Κολάπης. — Ἡ Α. Θ. Παναγιότης τιμῶσα τὰς ἀρετὰς τοῦ ἁγίου ἀποθανόντος φιλανθρώπου ἱατροῦ Μιχαὴλ Κρίσπη εὐηρεστήθη ὅπως διὰ τοῦ ἐκ τῶν διακόνων Ἱεροθέου Ἀνθουλίδου τὸ μὲν διαβιβάζῃ τὰ συλλυπητήρια Αὐτῆς τῇ οἰκογενείᾳ τοῦ μεταστάντος, τὸ δὲ ἀντιπροσωπεύῃ κατὰ τὴν κηδείαν τοῦ νεκροῦ τελεσθεῖσαν μεγαλοπρεπῶς καὶ ἐν συρροῇ πολλοῦ κόσμου ἐν Ταταούλοις τῇ παρελθούσῃ Παρασκευῇ, προστάντος τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας τοῦ θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου ἁγίου Παμφίλου Μελισσηνοῦ, ἀρχιερατικοῦ προΐσταμένου Ταταούλων.

— Δημοσιογραφικὸν ὄργανον «Φόρμιγξ». — Ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου παρελθόντος ἔτους ἤρξατο ἐκδιδόμενη ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον δεκαπενθήμερος εἰκονογραφημένη ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς ἐφημερίς ἐπιμελείᾳ τῶν κκ. Γερμανοῦ Ι. Κυριαζῆ, Ἰωάννου Θ. Τσώκλη καὶ Παναγιώτου Α. Τζαννέα. Τὰ ἐν τῇ «Φόρμιγξ» δημοσιεύμενα προϊόντα εἰδικῶν καλῶν ἀποδίδουσιν εἰς τὴν ὥς οἶόν τε τελειότεραν, ὑπὸ τεχνικὴν καὶ φιλογικὴν ἐπολιν, μόρφωσιν τῶν μουσικῶν. Εἰς πάντα συνδρομητὴν τῆς «Φόρμιγξ» πέμπεται κατὰ μῆνα καὶ ἐν μουσικὸν τεῦχος ἐκ 16 σελίδων, περιέχον ὅτι ἀνέκδοτον μουσικὸν μέλος περιεσώθη τῶν διαπρεπεστέρων ἀρχαίων καὶ νεωτέρων μουσικοδιδασκάλων τῆς καθ' ἡμῶς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς.

— Ἐπισκευαὶ τῶν Πατριαρχείων. — Ἡ ἐνταῦθα Ἀδελφότης τῶν Εὐρυτάνων προσήνεγκεν ὑπὲρ τῶν ἐπισκευῶν τῶν Πατριαρχείων λίρ. ὀθωμ. ἑξ.

ΟΙΚΟΤΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμφηρεῖ, Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 7320 καὶ ἡμερομηνίαν 23 Νοεμβρίου 1901 περὶ διαζυγίου ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Εὐφροσύνης Δ. Τσουκαλᾶ, θυγατρὸς Ἀντωνίου Σπάρταλη, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων γάμον διαλελυμένο, ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Δημητρίου Τσουκαλᾶ, ἱατροῦν τέως μὲν κατοικοῦ Πέραν, πρὶν τῇ ὁδῷ Χαλεπλῇ ὑπ' ἀριθμ. 25, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς.

Παρέχει αὐτῷ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου πρὸς χρῆσιν τῶν ἐνδίκων κατὰ τῆς ἐρήμην αὐτοῦ ἐκδεδωμένης ταύτης ἀποφάσεως μέσων ὀριζομένης προθεσμίας, ἥτοι τριάκοντα καὶ μίαις ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως ἀντιγράφου τοῦ διατακτικοῦ αὐτῆς πρὸς ὑποβολὴν ἀνακοπῆς, καὶ ἐτέρων ἐξήκοντα καὶ μίαις ἡμερῶν ἐπὶ ἐφέσει.

Διατάσσει τὴν δημοσίευσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως ἐν τρισὶν ἄλλεπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου», καὶ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Αἰγύπτου ἐκδιδόμενου «Τηλεγράφου», καὶ

Ἐπιτίθειν αὐτῷ, ὡς ὑπαιτίῳ τῆς διαζεύξεως, τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως, τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων καὶ τῶν διαζευκτηρίων ἐγγράφων, συμποσούμενα μὲν εἰς γρόσια ἐξακόσια καὶ ἑξ (ἀριθμ. 606), προκαταβαλλόμενα δ' ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύοντος.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 21 Ἰανουαρίου 1902.

ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Κορυναῖος ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ

ὁ Γραμματεὺς 2
Διάκονος ΑΝΘΙΜΟΣ Π. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ

ΟΙΚΟΤΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Καλεῖται ὁ Σεραφεὶμ Καζαντζόγλους, ἔμπορος, ὑπήκοος Ὁθωμανὸς τέως μὲν κάτοικος Ταταούλων Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὴν συνοικίαν Σινέμ-κιοῦ, παρὰ τῇ ὁδῷ Κ' ὑπ' ἀριθμ. 17, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν, καὶ ὥραν 2 μ. μ. μετὰ τὴν παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μίαις ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ, εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐπὶ διατροφῇ ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ γυναικὸς Σουλτάνης Σ. Καζαντζόγλου, ὑπ' ἀριθμ. 19. Προσπεπιδηλοῦται δ' αὐτῷ ὅτι, ἐὰν μὴ ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν ὥς ἄνω ὀριζομένην δικάσιμον, ἡ κατ' αὐτοῦ περὶ διατροφῆς ἀγωγὴ θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλήσις τρεῖς δημοσιευθήσεται κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 31 Ἰανουαρίου 1902.

Ὁ Πρόεδρος

† ὁ Κορυτσᾶς ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος ΑΝΘΙΜΟΣ Π. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἡ Ἀμαλία Μιχαήλ Ζωᾶ, τὸ γένος Τζοτζοῦ, ὀρθόδοξος Χριστιανή, ὑπὸ τοῦ ὀθωμανοῦ, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένη καὶ ἀγνώστου διαμονῆς, ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς Μιχαήλ Ζωᾶ, ἀμαξήλατου, ὑπὸ τοῦ ὀθωμανοῦ καὶ κατοικοῦ Χαλκηδόνος ἐπὶ διαζεύξει, προσκαλεῖται ἵνα ἐμφανισθῇ τὴν πρώτην δικάσιμον Τετάρτην καὶ ὥραν 8 1)2 τουρκιστὶ μετὰ παρέλευσιν ὀκτα πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς κλήσεως ταύτης πρὸ τοῦ Πνευματικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χαλκηδόνος. Ἐν ᾗ περιπτώσει δὲν ἤθελεν ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν ὀριθεύσαν δικάσιμον ἢ κατ' αὐτῆς ἀγωγῇ δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθήσεται τρεῖς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κ. πόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν Χαλκηδόνι, τῇ 18 Ἰανουαρίου 1902.

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Χαλκηδόνης ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

† Ὁ Πρωτοσύγκελλος ΓΕΡΜΑΝΟΣ

ΟΙΚΟΤΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ἀριθ. Πρωτ. 818

Καλεῖται ὁ Ἀριστείδης Παπαστεφανᾶτος, Κεφαλλην, ὑπὸ τοῦ ὀθωμανοῦ, τῶς μὲν ἐργάτης ἐν Ἀτμοπλοίοις, καὶ ἐν Γαλατᾷ διαμένων ἐν τῇ ἐνορίᾳ Σωτῆρος Χριστοῦ, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ἵνα τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 2 μ. μ. ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ, εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ἐπὶ διαζεύξει ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ γυναικὸς Φωτεινῆς Ἀριστείδου Παπαστεφανᾶτου, τὸ γένος Ἡλίας Πανᾶ, κατοικοῦ Γαλατᾷ ἐν τῇ ἐνορίᾳ Σωτῆρος Χριστοῦ, τὰ οἰκιακὰ μετερχομένης ἔργα. Προσπεδιλοῦται δ' αὐτῷ ὅτι, ἐὰν μὴ ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν ὡς ἄνω ὀριζομένην δικάσιμον, ἢ κατ' αὐτοῦ περὶ διαζυγίου ἀγωγῇ ἐκδικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλήσις τρεῖς δημοσιευθήσεται κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κων. πόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Βυζαντίδος».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 9 Φεβρουαρίου 1902.

Ὁ Πρόεδρος

† Κορυτσᾶς ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος ΑΝΘΙΜΟΣ Π. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΥΡΡΑΧΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Προσκαλεῖται ἡ Μελανὴ σύζυγος Ἀριστείδου Σαλβάρη θυγάτηρ δὲ Κωνσταντίνου Μωῦσι, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένη, χριστιανὴ ὀρθόδοξος, ὑπὸ τοῦ ὀθωμανοῦ, κάτοικος Δυρραχίου, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως τὴν πρώτην Παρασκευὴν καὶ ὥραν πέμπτην τῆς ἡμέρας τουρκιστὶ μετὰ παρέλευσιν εἴκοσι καὶ μίξ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δυρραχίου αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς Ἀριστείδου Σαλβάρη ἐπὶ διαζεύξει· ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἢ κατ' αὐτῆς ἀγωγῇ δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρεῖς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος» καὶ τῆς ἐν Τεργέστη ἑλληνιστὶ ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «Νέας Ἡμέρας».

Ἐν Δυρραχίῳ, τῇ 18 Νοεμβρίου 1901.

Ὁ Πρόεδρος

† ὁ Δυρραχίου ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ

Ὁ προσωρινῶς γραμματεὺς

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Χ' ΠΑΠΑ ΙΩΑΚΕΙΜ

Αἰώνιος Ἡμεροδείκτης. — Ὁ διάσημος Ἕλληνας ἀριθμομνήμων κ. Περικλῆς Διαμαντῆς, περὶ οὗ τοσαῦτα ἐγράψαν ἐν τῇ εὐρωπαϊκῇ καὶ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς τύπῳ, ἐξέδωκεν εὐχρηστον καὶ χρησιμώτατον Ἡμεροδείκτην, ὑπὸ τὸν τίτλον «Αἰώνιος Ἡμεροδείκτης» (Calendrier perpétuel). Ὁ Ἡμεροδείκτης, ἐφεύρεσις τοῦ ἐξόχου Ἑλλήνου ἀριθμομνήμονος, ἐκδομένου ἐν Βέρνη τῆς Ἑλβετίας μετὰ πολλῆς φιλοκαλίας ἐν σχήματι δίσκου παρουσιάζει τὰ ἐξῆς προτερήματα: α') δείκνυσιν ἀκριδῶς καὶ διαρκῶς τὴν τακτικὴν ἡμερομηνίαν ἐκάστου ἔτους· καὶ β') ἀπὸ τοῦ ἔτους 1700 μέχρι τοῦ ἔτους 1992, τῇ βοηθείᾳ ὑποσημειουμένων ὀδηγιῶν, παρέχει μετὰ περισσῆς εὐκολίας τὸ μέσον νὰ εὕρῃ τις ἀσφαλῶς καὶ ἀκριδῶς διὰ μίδος τῆς χειρὸς κινήσεως τὸ ποία ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος (Κυριακὴ, Δευτέρα κλπ.) ἀντιστοιχεῖ εἰς γνωστὴν ἡμερομηνίαν, οὕτως ὥστε ὁ γινώσκων τὸ εἰς πόσιν τοῦ δεινὸς μηνὸς τοῦ δεινὸς ἔτους ἐτελέσθη γεγονός τι δύναται ἀμέσως νὰ εὕρῃ καὶ τὸ ἐν ποίᾳ ἡμέρᾳ τῆς ἐβδομάδος ἐτελέσθη τὸ αὐτὸ γεγονός. Τιμὴ ὀρίζεται ἐν φράγκον. Ἀντίτυπα (γαλλιστὶ) εὐρίσκονται ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Τοῖς Συνδρομηταῖς τῆς «Ἐκκλ. Ἀληθείας»

Εἰδοποιοῦνται οἱ ἐν Μιτυλήνῃ συνδρομηταὶ τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» ὅτι μετὰ τοῦ κ. Π. Γώγου καὶ τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» ἀπὸ ἐτῶν ἤδη οὐδεμία ὑφίσταται σχέσις.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου).

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ.

Наукова бібліотека
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
імені І. І. Мечникова

02/09/25

902516

НБ ОНУ

1948

П. III - 726509